

REALITATEA

ilustrată

LEI 10

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ANUL V. NR. 288

4 AUGUST 1932

ARMONIE DESĂVÂRȘITĂ

Artista Vivian Reid, de-o perfecțiune impecabilă, într-un colț de paradis californian

Foto-Fox

JAMBOREEA DELA SIBIU

Duminica trecută Jamboreea cercelășească din Sibiu a fost vizitată de M. S. Regele, însoțit de Voevodul Mihai. Fotografiiile noastre au fost luate cu prilejul acestei vizite:

- 1) Suveranul trece în revistă cohorțele cercelășești.
- 2) Gornistul sună adunarea
- 3) Primirea în gara Sibiu

a înalților oaspeți, de către Autorități.
4) Defilarea cercetașilor polonezi în fața suveranului.

Cortegiul etnografic din Sibiu

Cu prilejul vizitei suveranului, d. ministru V. Tilea a organizat un corteglu etnografic al județului Sibiu.

Fotografiile noastre înfățișează:

- 1) Suveranul primind defilarea cortegiului.
- 2) Grupul săsesc.
- 3) Mocanii.
- 4) Corul românesc din Săliște.
- 5) Unul din carele alegorice
- 6) Flăcăii sălișteni.

(Foto-Berman-Realitäten)

Concursul hipic din Sibiu

Luni 25 Iulie a avut loc la Sibiu, în prezența Suveranului un concurs hipic, organizat de școala de cavalerie din acest oraș.

În afară de fotografia care înfățișează pe rege arătând voevodului Mihai mănuierea puștii de tragere, celelalte reprezintă aspecte dela concurs. Dintre ele una este luată în momentul când un cal sperându-se, de sălățarea fanionului depe obstacol, și-a răsturnat călărețul. Accidentul a fost destul de grav și n'a lipsit mult ca să aibe urmări tragice.

Evenimentele săptămânii

REALITATEA ILUSTRATA

1) Regele, Voevodul Mihai, Comandantul legiunii cercetășești și ceilalți oaspeți ai jamboreei din Sibiu iau masa în tabăra cercetășească. E interesant felul cum e făcută această masă: oaspeții stau jos, cu picioarele într'un șanț de pământ, iar pe malul din față al șanțului se află o scândură, pe care se așează bucatele.

2) Fotografie făcută noaptea la Sibiu.

3) Suveranul inaugurează spitalul din Săliște.

4) Sfeștania spitalului.

5) Solemnitatea decorării doamnelor române, care au bine merital dela națiune, a avut loc în Palatul Astrei din Sibiu. În mijloc d-na Goga.

WRAMURI AMERICANA

CAND vi se vorbește despre străzile neluminate și lipsite de supraveghere polițienească din zilele recenților noștri strămoși, când nu existau detectivi, sisteme de identificare cu ajutorul amprentelor digitale, caziere, telefoane și numărare alte mijloace pe care știința le pune astăzi la îndemâna societății, în războiul contra răufăcătorilor, ați crede că epoca aceea era un fel de paradis al criminalilor. Și într'adevăr era, cu o singură excepție peste a cărei importanță nu putem trece: delicventul, în cazul când era prins, -era pedepsit cu multă asprime, era spânzurat, chiar pentru un simplu furt. Această sinistruă perspectivă constituia singura barieră care făcea pe om să nu cadă în ispită ce-l pândia la tot pasul.

După cât se pare, măsura aceea avea o eficacitate deosebită, căci altfel, cetățenii onești ar fi fost siliți să trăiască sub un val perpetuu de crimă și teroare.

Unele pedepse, de-o barbarie culminantă, se administrau în public, ca un avertisment al masselor. Femeile care se dedau la furturi, înșelăciuni sau omoruri, erau tratate tot atât de aspru ca și bărbații.

În Anglia, până mai acum câțiva ani, a existat o lege ce prevedea arestarea celor cari făcuseră datorii și nu le puteau plăti, rămânând în închisoare pe un timp nedefinit. Dacă femeia căzută în această situație era căsătorită, bărbatul era cel care făcea pedeapsa pentru ea. Astfel, luase naștere obiceiul ca femeile nemăritate, care se aflau în închisoarea datornicilor, să se căsătorească cu câte un criminal, pe punctul de a fi executat. Prin această manevră, responsabilitățile femeii pentru datoriile ei treceau asupra condamnatului și odată cu moartea lui, datoriile se stingeau, iar femeia era eliberată.

După războaie, când armatele se împrăștiu, urma un val de jafuri și crime căci în afară de soldați, cantinieri și mulți alți indivizi cari trăiau de pe urma războiului, se pomeniau șomeuri. Tălhăria devenia atunci pentru ei singura cale pe care își putea asigura un trai îndesul.

Imediat însă ce domoalele organe ale legii puneau mâna pe unul din acești bandiți, decorau cu el cel mai apropiat vârf de deal, poartă de cetate sau piață publică, lăsându-l să se bălăbănească în vânt, spre a servi de lecție tuturor.

Deși nu existau poliții, populația simplă dela țară, știa să-și ia singură măsuri de apărare, împotriva răufăcătorilor. Călărețul străin, care trăgând noaptea la un han, avea cu sine cantități mari de aur, cu greu își putea urma drumul, nai înainte de-a fi dat referințe complete asupra sa.

Societatea londoneză Navarre a publicat de curând un volum de cronici intitulat „The Complete Newgate Calendar”, din care reese că răufăcătorii din epoca de aur a Reginei Elisabeta, egalau în îndrăzneală și ingeniositate pe cei de astăzi. N'aveau avocați, cari să invoace în favoarea lor demența, să ceară apeluri, transmutări de pedepse etc., trucuri prin care mulți eludează astăzi legea. Iar unele

care pozitivă asupra acestor membre, nu era nevoie de un Sherlock Holmes, pentru a bănuși că între cele două mistere exista o legătură.

Asta era prea mult, chiar pentru acele zile și plângeri tot mai dese determinară pe magistrații regiunii să pornească înarmați și bine escortați în cercetare. Întreprinderea nu dădu însă nici un rezultat și cum disparițiile continuau, iar marea arun-

chiseră hanurile, părăsind drumurile regiunii.

În cele din urmă întâmplarea făcu ca un drumeț să cadă pe neașteptate în mijlocul tâlhărilor și ajutat de curaj și noroc reuși să se salveze, pentru a spune ce pășise. Cu soția înapoia lui pe acelaș cal, acest om se întorcea dela un bălcu. La un moment dat, se pomenise inconjurat de o bandă de tâlhari, de toate vârstele și de ambele sexe.

Iată ce spune cronica:

Omul se apăra cu curaj, ajutat de sabie și pistol și de cabrările calului său. În cursul luptei, femeia căzu de pe cal și fu imediat ucisă, sub ochii soțului ei. Spectacolul acesta energia bărbatului, care știa acum că de cădea, avea să aibe aceeaș soartă. Spre marea său noroc, se întâmplă ca la fața locului să sosească tocmai atunci vre-o trezeci de persoane, ce se întorceau în grup dela acelaș târg. La apariția acestora, Sawney Beane și banda lui sângeroasă se retrase, dispărând în întunec.

Acest om, primul care scăpase teafăr din mâinile lor, povesti călătorilor ce pășise și le arătă cadavrul soției sale pe care ticăloșii îl târăseră o bună distanță, dar n'avuseseră timp să-l ia cu ei.

Trei sau patru zile mai târziu, regele, cu o armată de patru sute de oameni, porni spre locul unde se desfășurase drama. Expediția era călăuzită de omul care fusese atacat și avuseseră grijă să ia cu ei un mare număr de copii.

Multă vreme nu găsiră nici urmă de locuință omenească; ajungând chiar în dreptul cavernei unde se adăpostiau tâlharii, n'o luară în seamă și erau să-și continue drumul pe țărnișă, când câțiva copii intrară în vizuină și se porniră imediat pe lătrături furioase. Regele și insoțitorii se întoarseră atunci la gura peșterii. Nu le venia să creadă că într-o astfel de vâgăună ar fi putut exista viață omenească, dar cum copiii își înțețiau urletele și dacă intrau în peșteră nu se întorceau, decisă să-i urmeze.

Aprinseră torțe și cu regele în frunte, o mare parte din trupă se aventură în cavernă, unde după un drum lung și în tortochiat descoperiră ascunzătoarea monștrilor. Spectacolul ce li se înfățișă în clipa aceea ochilor, îi umplu de groază. Picioare, brațe, coapse și mâini de bărbați, femei și copii spânzurau în șiruri lungi, ca niște pastrămuri. Într'un colț, se afla o grămadă mare de monete de aur, argint, ceasornice, inele, pistoale și săbii; vestminte de lână, pânză și un infinit număr de alte lucruri, luate dela victime, toate trântite deavalma, sau agățate de pereții peșterii.

Familia lui Sawney Beane consta atunci din patruzeci și opt de oameni: el, opt fii, șase

Tălharii pândiau în umbră după căderea nopții

ori, când vinovăția era prea evidentă, criminalul era executat deadreptul fără judecată.

Astfel s'a întâmplat în cazul lui Sawney Beane și a monstruoasei sale familii de hoji, asasini și canibali: bărbați, femei și copii au fost spânzurați, în diferite puncte ale orașului Leith, care și-a suspendat activitatea în după amiaza acelei zile, pentru ca populația să poată asista la execuție. Părinții își aduceau copii, iar negustorii dădeau drumul vânzătorilor, pentruca toți să poată vedea cum erau pedepsiți cei cari călcau legea.

Sawney Beane, un monstru, care n'ar fi putut exista în zilele automobilului și ale aeroplanului, a prosperat o vreme sub domnia lui James VI al Scoției. Timp de 25 de ani populația din districtul ce se numește East Lothian a fost ținută sub o teroare crescândă printr'o serie de evenimente înfiorătoare. Călătorii cari treceau prin această regiune și chiar băstinașii, dispăreau fără urmă; atât numai că din vreme în vreme marea arunca la țărnișă câte un braț sau picior, ce părea să fi fost murat. Deși nu se făcuse niciodată o identifi-

ca mereu la țărnișă rămășițe omenești, plângerile ajunseră la rege, care, după cum spun cronicile, trimise spioni la fața locului. Spionul regal era aproximativ detectivul de astăzi. Menirea lui era să urmărească și să descopere inamicii politici ai stăpânului său.

Câțiva din acești spioni, trimiși de monarch, dispărură spre a nu se mai ivi decât sub forma de mâini și picioare. Alții se întoarseră raportând că nu putuseră găsi nici o urmă și că cele ce se petreceau nu puteau fi decât opera lui Satan. Indolentul rege ar fi clasat afacerea, dar strigătele mulțimii se întefiră. Poporul începu să murmure și curând regele auzi că în țara vecină, unde domnia puternică Elisabeta, nu s'ar fi tolerat așa ceva. Pentru a nu se dovedi mai prejos, regele trimise noi echipele de oameni în cercetare și spânzură câțiva hangii, deși nu existau dovezi de vinovăție asupra lor — pur și simplu pentru satisfacerea sușilor, cari nu se declarară însă mulțumiți, deoarece marea continua să arunce la țărnișă membrele unor noi dispăruți, iar hangii suspecti și nesuspecți, opt

fiice, optsprezece nepoți și patru sprezece nepoate.

După ce-i legară de toți cobză, adunară bucățile de carne omenescă și le îngropară în nisip, iar după ce încercară lucrurile furate, se întoarseră cu prizonierii la Edinburgh. Familia de tâlhari și ucigași fu trimisă de aci, sub escortă, la Leith și executată fără proces, întrucât era unanimă părerea că judecarea unor astfel de inamici declarați ai neamului omenesc, ar fi fost o zadarnică pierdere de vreme. Unii dintre nepoți erau prea tineri pentru a fi participat efectiv la crimele părinților lor, dar autoritățile scoțiene nu făcuseră nici o excepție, socotind că era mai înțelept să purifice rasa de un sânge atât de stricat și de prolific.

În orice caz, execuția aceasta a fost atât de impresionantă, încât Sawney Beane nu și-a mai găsit imitatori în insulele Britanice.

În zilele noastre, actul femeii care-și ucide soțul, intră în categoria așa numitelor crime pasionale și e foarte rar pedepsit. În secolul al XVIII-lea însă, era mai mult decât un asasinat, trecea drept cea mai abjectă trădare și cea care-și creaa singură văduvia, muria la rândul ei pe rug.

De obicei, la această execuție văduva nu suferia mult, pentru că șeriful îi petrecea un laț după gât strangulându-o. În cazul Katherinei Hayes însă, dintr'un motiv pe care cronicarul nu-l înregistrează, șeriful a slăbit strânsoarea lațului prea de vreme și ucigașa a murit în chinurile arsurilor.

Această Katherine Hayes se născuse la Birmingham și flirtauzele ei cu niște ofițeri din garnizoana locală făcuseră pe părinți să respire ușurați, când se căsătorii cu tânărul Hayes, fiul unui bogat fermier din Warwickshire. Perechea se refugiase la Worcester, unde se aflau câțiva din foștii prieteni ai miresei. Acești domni sărbătoriră evenimentul, luând pe soț din pat și băgându-l la arest, pe motivul fictiv că s'ar fi înrolat în armată. Zile la rând lăncezi tânărul în închisoare, pe când ofițerii petreceau cu soția sa.

Pentru a se elibera, Hayes fu nevoit să scrie părinților săi, comunicându-le că se căsătorise și arătându-le situația în care se afla. Deși nu-și agreeau de loc nora, părinții iertară pe fiu și-i deschiseră un mic negoț. Afacerile prosperau, dar doamna Hayes se certă curând, atât cu vecinii, cât și cu soțul său, pentru ospitalitatea pe care o oferia unor oameni cam suspecti. În cele din urmă plecară la Londra, pentru a începe o nouă viață.

Lucrurile nu meraseră însă nici aici mai bine și când Hayes revenind dintr'o lungă călătorie de afaceri, află că soția sa îi cheltuise avutul, într'o viață scandaloasă, cu un oarecare Billings, se iscă o ceartă, care sfârși cu bătaie. Extravaganța femeii sili pe soț să-și vândă casa și să se mute într'un apartament situat la etaj, deasupra proprietarului, o anume doamnă Springate. Când Billings o vizită din nou, doamna Hayes îi sugeră că moartea soțului său ar fi fost pentru ambii un câștig bănesc. Propunerea îi ispiti,

dar teama de pedeapsă îl făcu să ezite.

Ceva mai târziu doamna Hayes făcu aceeași propunere lui Thomas Wood, un prieten al soțului său, dar acesta fugi îngrozit, dar nu-și avertiză prietenul.

Intr'o zi, Billings și Wood veniră în același timp și găsiră pe soți foarte bine dispuși, bând vin. Doamna Hayes își lăuda bărbatul pentru extraordinara sa capacitate de-a bea, fără a se îmbăta. Hayes se îngâmă atunci, punând rămasăg că putea bea dintr'odată cinci sticle, dintr'un vin foarte tare, numit „Mountain” și să rămâie totuși stăpân pe sine.

Mrs. Hayes se duse cu cei doi mosafiri să cumpere vin și în drum îi îndemnă să puie planul în aplicare, arătându-le că noaptea aceea oferia cea mai nimerită ocazie. Billings consimți iar

plină și o pensie, ajungând a se bucura de multă favoare la curte.

Blood se născuse în Irlanda și sub regimul lui Cromwell fusese atât de bine tratat, încât după restaurarea regelui intră într'o conspirație împotriva lui, fapt pentru care fu silit mai apoi să fugă în Olanda. De aci, se duse în Anglia, Scoția și înapoi în Irlanda, prizonit mereu de consecințele secesiunilor sale atacuri, împotriva guvernământului regal.

Când îi veni ideea care-l făcu celebru, trăia la Londra, sub un nume fals, întrucât asupra capului său se pusese un premiu de o mie lire. Dacă ar fi fost prins, Blood știa că ar fi fost aruncat într'o cameră din Turnul Londrei, până la judecare și mai mult decât probabil să se execute.

Avu totuși îndrăzneala să se a-

sească orașul dis de dimineață, în ziua următoare, îl rugă să le permită să le vadă înainte de ora vizitelor. (Pentru această ispravă își angajase trei complici: Desborough, Kelfy și Perrot). Doi din ei veniră însoțiți de doctor, iar al treilea rămase lângă caii cari-i așteptau la poarta exterioară a Turnului. N'aveau cu ei decât o traistă și un ciocan foarte ușor de ascuns, sub pelerinele largi, în care se înfășuraseră.

Edwards îi primi cu multă amabilitate și-i conduse imediat la biroul său; dar cum avea obiceiul să se închidă într'un fel de cușcă cu gratii, atunci când arăta podoabele regale, bătrânul n'apucă să deschidă bine ușa că doctorul și însoțitorii săi dădură busna după el și fără a-i da timpul să puie vre-o întrebare, îi luară graiul, printr'o lovitură de ciocan în cap.

Turtiră apoi repede coroana, spre a o putea purta mai ușor, luară sceptrul și porumbița, punându-le în traistă și se pregăteau să fugă, când — spre marea lor nenoroc — fiul bătrânului, care lipsise de acasă timp de zece ani, se întorcea de pe mare, tocmai în clipa aceea; cum i se spusese că tatăl său se afla cu niște prieteni în sala biuteriilor, își grăbi pașii într'acolo și se întâlni cu Blood și însoțitorii săi, cari în loc să-l salute, cum cerea buna cuviință, își grăbiră pașii spre ieșire. Asta-i deșteptă bănuiala și se luă după ei.

Intre timp, bătrânul Edwards, a cărui leziune nu era gravă, își reveni și începu să strige ajutor. Fiica sa auzindu-l, dădu alarma și după o urmărire disperată fură prinși.

În timp ce întreaga Anglie aștepta cu nerăbdare procesul, întrebându-se de nu cumva avea să se clădească o spânzurătoare mai înaltă decât toate celelalte, pentru autorul unui asemenea ultragiu, regele dădu ordin să i se aducă prizonierul, îi făcu o pensie și-l iertă.

Blood, un individ de-o personalitate extrem de dominantă și de simpatică, arăta regelui, cu lux de amănunte și raționamente, că fusese amestecat în toate comploturile serioase ce se făcuseră împotriva tronului și că întreținea legături strânse cu toți inamicii săi. Un astfel de om, s'a gândit atunci monarhul adus la loialitate prin gratificări, ar fi fost mai util viu, decât mort.

Blood a lucrat o vreme pentru rege, după câte reese din favoarea de care s'a bucurat la curte, dar după câțiva ani, la vremea când a murit, se întorseră la vechile sale isprăvi și numai o boală mortală a făcut să nu sfârșească în lațul spânzurătoareii.

Cel mai ingenios dintre hoții înregistrați de acest vechi almanah al crimei a fost Arthur Chambers, care cu o aparență de gentilom înstărit, închiriă un întreg apartament mobilat, în sânul unei din familiile bogate de pe Soho Square, Londra. După puțin timp, plecă să facă o vizită unui frate, despre care pomenește în treacăt, spunând că era cel mai bogat membru din familia sa.

În seara următoare, reveni copleșit de-o mare durere. Familia se ridică dela masă și-l rugă să spuie ce i se întâm-

Drumurile erau împănate de tâlhari

scrupulele lui Wood fură liniștite de afirmația soției că Hayes ar fi fost ateu și că nu era o crimă să ucizi un astfel de om. Hayes bău cele cinci sticle și câștigă rămasăgul, apoi mai goli încă una, căzând fără simțiri pe pat.

Billings și Wood profitară de această stare a soțului spre a-l ucide cu câteva lovituri de topor. Proprietara, care observase însă manevrele doamnei Hayes și a celor doi mosafiri ai săi, bănuii ce se întâmplase și informă autoritățile.

Toți trei fură judecați și condamnați. Billings fu spânzurat, Wood muri în închisoare de „febra închisorilor” iar doamna Hayes sfârși pe rug. Ca de obicei, i se petrecu un laț pe după gât și imediat ce torța se apropiase de lemnele rugului șeriful trase tare de capătul sforii pentru a o strangula. Slăbi însă strânsoarea aproape imediat și ucigașa fu văzută multă vreme, cum încerca să îndepărteze lemnele aprinse, în timp ce din piept i se ridicau țipete stridente și sfâșietoare.

Cea mai senzațională figură în galeria de infractori, pe care o găsim în Newgate Calendar, este Colonelul Thomas Blood, care a avut nemai pomenita îndrăzneală să pătrundă în Turnul Londrei și să fure coroana regală. Dacă ar fi furat o pungă cu câteva centime, ar fi fost cu siguranță spânzurat. Rezultatul faptei sale fu însă o iertare de-

mestece într'un grup de străini și să viziteze câteva din părțile teribilului edificiu, să admire coroana regală, sceptrul, hula și porumbița de aur depozitate acolo, ca fiind cel mai sigur loc din Anglia.

Colonelul Blood — căci la acest rang se ridicase în timpul lui Cromwell — se gândi că ar putea fura coroana și și-ar fi adus planul la îndeplinire, dacă șansa nu l-ar fi părăsit în ultima clipă.

Se travesti astfel în doctor și cu o femeie pe care o da drept soția sa, veni să vadă curiozitățile turnului; pe când admirau insignele regalității, pretinsa d-nă Blood se simți deodată rău și rugă pe d. Edwards (păzitorul insigneilor) să-i dea ceva de băut. Acesta nu numai că se execută dar îi oferă să se odihnească puțin, pe un pat. Femeea după ce-și reveni, plecă împreună cu Blood, pierzându-se în mulțumiri.

Câteva zile mai târziu, Blood se întorcase și dării d-nei Edwards patru perechi de mănuși albe, drept mulțumire pentru amabilitatea ei. Faptul acesta fu începutul unei prietenii, ce deveni curând foarte strânsă și se puse la cale o căsătorie, între un fiu al lui Edwards și o presupusă fiică a colonelului Blood.

Cu o noapte înainte de 9 Mai 1671, doctorul spuse bătrânului păzitor că avea câteva mosafiri cari voiau să vadă insignele regale, dar cum trebuiau să pără-

plase. După multe stăruințe se supuse. Se părea că scumpul și bogatul său frate pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume, murise subit, lăsându-i lui întreaga avere. Cum plângea și-și băguia, în fraze rupte, mahnirea, gazda îl întrebă în nenumărate rânduri, dacă-i putea fi de folos cu ceva.

Da, îi putea face un mare serviciu. Fratele trebuia înmormântat la Westminster Abbey, dar trupul avea să fie adus la Londra, chiar în acea seară și, în zăpăceala sa, uitase să îngrijească de un loc, unde să-l ție peste noapte. L-ar fi îndatorat mult dacă ar fi permis ca sicriul său stea sub acoperământul lor, în acest răstimp. Avea să-i răspundească larg, pentru asta.

Cererea nu era tocmai plăcută, dar acest om era atât de îndurerat și de bogat și apoi, arătase atât interes celei mai mari dintre fetele familiei, încât era într'adevăr de datoria lor să primiască. Chambers le spuse atunci că prin aceasta îl îndatorau pe viață. Era aproape de miezul nopții, întreaga familie, cuprinsă de enervare, sta în jurul mesei, la lumina lumânărilor, când se auziră trei bătăi în poarta din față.

Afară în strada întunecată se vedeau vag contururile unui dric, tras de două perechi de cai, cu valtrapuri și panașuri negre. Patru oameni cu aspect solemn îmbrăcați în negru adu-

ceau pe umeri un cosciug greu care fu așezat pe masa din sufragerie. Se uitară în zadar după abătutul Chambers, dar unul din oameni le înmăna un mesagiu, prin care erau vestiți că acesta n'avea să revie decât a doua zi de dimineață.

Familia observă că sicriul era sculptat și foarte scump, așa cum se convenia unui mort bogat, dar nu-l examină de aproape, spre a observa micile găuri făcute în capac. În acest cosciug se afla însuși Chambers, viu și nevătămat.

După ce așteptase o bună bucată de vreme, lăsând fiecăruia timpul pe care-l socotia necesar ca să adoarmă, Chambers începu să ridice capacul sicriului, dar unul din șuruburi făcu un șgomot slab. O servitoare care încă nu se culcase, intră atunci cu o lumânare și se pomeni înaintea unei forme spectrale. Dete un țipăt de groază, la care fantoma își agită brațele lungi și albe scoțând un mormăit sepulcral. Scăpând lumânarea, fata alergă în camera stăpânului și-l deșteptă, cu povestirea de necrezut a celor ce văzuse. Plictisit că fusese astfel turburat, omul căuta s'o liniștească explicându-i că nu există fantome, când spectrul apărură și după ce făcu ocolul camerei se trânti într'un fotoliu.

Timp de o jumătate de oră fantoma dădu aci o reprezentație, mărâind și văicărindu-se, pând când cei doi înlemniră de

groază. Vizită apoi la rând celelalte camere bătând spaima în toți membrii casei, cari se ghemuiră tremurând și rugându-se sub așternuturi. După ce-i cumințise astfel pe toți, fantoma cobori la poarta principală și dădu drumul celor patru indivizi solemnii, cari aduseseră cosciugul.

Fără a pierde vremea, acești domni împachetară argintăria și tot ce era mai de preț în casă. Făceau un șgomot considerabil spărgând incuietorile și turtind metalul prețios, în forme cât mai pușin stânjenitoare, dar fantoma le acoperia cu urletele sale și trântind cu putere ușile. Când jaful se termină își spălă făina de pe față, lepădă cearceafurile și plecă cu purtătorii sicriului.

Abia când se luminează de ziua îndrăsniră victimele să coboare din paturi, pentru a descoperi furtul.

Chambers a practicat cu succes această farsă în nenumărate rânduri, până când a fost prins și a murit într'o dimineață spânzurat de faimosul „Copac Tyburn”.

Dacă viața călătorului era nesigură pe uscat, să nu credeți că marea se lăsa mai pre jos. În afară de pirații, cari foiau în oceane, atacând toate vasele, în afară de cele de războiu, erau creatorii de naufragii, cari apringeau faruri false dealungul țărmurilor, în apropierea portu-

rilor pentru amăgirea vaselor, ce se loviau astfel de stânci. Deci dacă scăpai de pirați, te puteai îneca cu pușin înainte de-a ajunge la destinație, pentru că înșelat de un semnal fals, căpitanul băga vasul într'un banc de stânci.

Dar odată prinși crimanii aceștia erau repede judecați și exterminați. Nu exista mai mare enervare pentru tribunalele acelor zile decât atunci când inculpatul vinovat sau nu, refuza să vorbească, întrucât aceasta împiedeca înaintarea procesului. Individul care se încăpățâna astfel, era legat de mâini și de picioare cu frânghii și atârnat de pereții unei celule, i se atârna apoi greutăți mari de trup, până când durerea produsă în acest mod îl făcea sau să-și schimbe hotărârea, sau să treacă în lumea celor drepti.

O mare parte din criminali crușau autorităților osteneala judecării, murind în scurtă vreme, de-o boală foarte virulentă, ce se numia febra închisorilor. Prizonierul care nu era imediat doborât de această epidemie, se putea considera imun. Inculpații o aduceau cu ei, în tribunale, și toată lumea se temea de ea.

Cronicile pomenesc de extraordinarele-i ravagii la Old Bailey și în alte locuri, unde judecătoria, juriul, ușierii și grefierii, într'un cuvânt tot personalul tribunalului, fuseseră exterminați de această plagă, care contribuia și ea întrucâtva la temperarea tendinței către furt și crimă, în acele vremuri.

E. A.

Fritz Schmiedt, un student chimist, a construit o rachetă pentru transportul scrisorilor. Racheta măsoară 1.70 m. lungime și 25 cm., grosime. Cântărește în total 7 kilograme, în afară de exclusiv. S'a expediat cu această rachetă — la prima experiență — 333 de scrisori, din localitatea de munte Hochtreisch până în valea Semriach. De aci înainte scrisorile au fost duse cu poșta obișnuită. Fotografia noastră înfățișează o carte poștală, dintre acelea care au făcut această călătorie.

Trupe engleze inapoiindu-se în patrie după 18 ani de serviciu în colonii. Fotografia noastră reprezintă mascota regimentului 1 Infanterie, călcând mândră în fruntea trupelor, care părăsesc Buckingham Palace, după revista în fața regelui George.

Unicul atlet indian, care va lua parte la jocurile olimpice dela Los Angeles.

Dă dinților o albeață strălucitoare

Incercați această minunăță Metodă Kolynos Perle Uscață numai timp de 3 zile. Priviți apoi dinții dv. — au devenit mai albi cu 3 nuanțe. Kolynos-ul se transformă într'o spumă anti-septică și efervescentă, care pătrunde în cele mai mici crăpături. El face să dispară părțile de alimente în fermentație și distruge microbii vătămători gurei, cari sunt cauza cariei.

Intrebuințați un centimetru de Kolynos pe o periuță uscată, dimineața și seara. Dinții dv. vor deveni mai albi cu 3 nuanțe în 3 zile.

CREMA DENTIFRICE
Antiseptică

KOLYNOS

SE CUCERESC BĂRBATII

IN numărul trecut al revistei noastre am pornit seria de anchete printre cititorii noștri cu întrebarea: *Cum vor să fie cucerite femeile?*

Interesul ce l'a stârnit această discuție în contradictoriu, ne îndeamnă să continuăm cu același subiect însă aplicat la cealaltă jumătate a omenirii aceea care, în linii generale, cucerește și nu-și închipue că poate fi cucerită, la rândul ei.

E locul să spunem că una dintre slăbiciunile bărbaților este aceea că se cred totdeauna puternici; nu exista om mai ușor de cucerit decât acel căruia îi cunoști vanitatea. Puțină lingușire inteligentă și neobservată: victima se crede învingător și capitulează cu sentimentul de cuceritor irezistibil.

Dacă există mulți bărbați cari au o „metodă” în a cuceri femeile, arătându-se blânzi, răbdători, atențioși, plini de bună voință și de sentimentalism de circumstanță până reușesc să obțină ceea ce vor, ei pot fi la rândul lor jucăria acelo-

Sus: Gary Cooper
St.: Robert Montgomery
și Madge Evans

rași viclenii, căci femeia mai mult decât bărbatul cunoaște arta mimetismului, știe să se adapteze împrejurărilor și simte, prin instinctul ei mai sigur ceea ce place bărbatului, asupra căruia și-a oprit atenția fără să i-o arate.

Experiența bărbaților este desigur mai încercată; ei au prilejul de-a cunoaște în intimitate tot felul de femei; dar tocmai această trecere unilaterală de la unele la altele îi lipsește de spiritul de observație și de analiză. Ei se mulțumesc cu victoria ușor dobândită, și nu se îngrijesc prea mult de păstrarea obiectului cucerit. De aceea, de îndată ce se află în fața unui caz mai complicat al unei femei care nu-l vrea, atunci, fie că renunță, prea curând fie că se arată de o stângăcie fără seamăn, iar dacă reușește e fiindcă este dorit la rândul lui.

Femeia mai stăruitoare în amănunte și mai insinuantă, atunci când își pune în gând să cucerească pe cineva, nu renunță la zilnica și anevoioasa luptă, care izbutește să învingă pe nesimțite cele mai dirze rezistențe. Armele ei sînt deosebite de ale bărbaților.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

În general cuceresc acele femei care se arată doritoare de un sprijin moral și sufleteș. Bărbatul găsește pe lângă acestea un fericit prilej de autoadmirație. Cavalerismul ce-l poate dovedi în asemenea ocazii îl fletează și-l mulțumește. Devine recunoscător persoanei care-i dă, cu nevinovată grație, ocazia de-a se înălța în proprii săi ochi. Astfel se explică atâtea trainice legături dintre doi oameni de condiții sociale diferite, și atașamentul bărbaților de persoanele plăpânde și supuse.

Totuș, nu este greu de deosebit pe bărbatul care dorește să fie dominat. Temperamentul lui va fi subjugat de femei autoritare, voinice și gălăgioase. Impresia puterii, ce emană de la femeia activă și stăpânitoare, va face pe acești bărbați sclavi supuși la picioarele ei.

Imbrăcămintea femeii joacă un rol principal în cucerirea bărbatului. Bărbatul cel mai sensibil la forme și culori, neatent la amănuntele pentru care femeia cheltuește bani și imaginație, simte prin instinct că cochetăria varietății de toalete și mai ales parfumurile obsedante i se adresează lui. Nestatornicul va fi înfiorat la fiecă înfățișare nouă a femeii care-i se află în cale; senzualul va reacționa la mirosuri stăruitoare și la croelile deosebite ce vor avantaja formele ispititoare și liniile curbate și tainice ale trupului. Sgârșitul va calcula la cât se ridică întreținerea acestei femei risipitoare. Și fiindcă sgârșenia se trădează la cea mai banală ocazie, femeia va ști să-i folosească neliniștea, vorbind în prezența lui cu o bună prietenă, despre estințata extraordinară a acestui cupon de mătase, cusut de ea însăși.

Una din șansele ei de-a cuceri — dar aceasta nu depinde de dânsa — este asemănarea timbrului ei cu acela al unei alte femei, care-a însemnat o etapă în viața aceluși bărbat. O voce plăcută, cristalină, cu intonații calde și cu știința dicțiunii exercitată, va atinge la sigur nervii bărbatului emotiv.

Originalitatea și svăpăiala contribuie la captivarea unui bărbat blazat. Rezistența calculată stimulează dorința dar o și poate răci. Bărbatul va cădea desigur în cursă, când două femei își manifestă față în față rivalitatea pentru același om. Se va alege sau le va dori pe amândouă.

* * *

Așteptăm răspunsurile cititoarelor și ale cititorilor noștri. Se vor publica în această rubrică specială chiar și răspunsurile semnate cu un pseudonim, care să nu depășescă treizeci de rânduri și care vor aduce desigur interesante lămuriri, într-o chestiune ce preocupă întreaga omenire, până la bătrânețe. Dacă vom afla din aceste răspunsuri care sunt metodele cele mai reușite de-a cuceri bărbații, am dori să știm totodată, ce să facem cu bărbații cuceriți, spre a-i păstra și a-i menține îndrăgostiți, veșnic atenți și inflăcărați ca la început. Căci greutatea cea mare nu constă în a cuceri, ci în a păstra și la zi cecece ai reușit, să-ți însușești cu gând de eternitate.

B. MADELEINE

ILUZIE OPTICA

OBICEIURI...

Cu ajutorul unei linii, puteți constata că pătratul din alăturata figură este perfect rectiliniu.

Indigenii din Nigeria poartă un lanț fixat de vas.

CELE MAI MINUNATE POPLINURI

PENTRU CĂMAȘI
ȘI PIJAMALE

MTR
LEI 65

LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE ÎN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACA 1 / STR. CAROL 76-78-80 82 / STR. HALELOR 21

Serbarea liceului român din Grebena (Macedonia)

Elevele liceului român din Grebena dansând „Mureșanca”

Alle eleve dansând „Ta Aidonia”, dans grecesc

DUPĂ o muncă harnică, timp de un an școlar — primul an în care gimnaziul pășește spre completarea claselor — Liceul român din Grebena, și-a încheiat activitatea, cu o strălucită serbare de fine de an. S'a ținut în curtea internatului, frumos pavoazăată cu portretele familiei regale române și ornată cu stegulețe și ghirlande tricolore și grecești. Au participat — în afară de membrii corpului didactic secundar, de membrii

Comunității românești și de notabilitățile orașului Grebena, un numeros public aromânesc și grecesc.

S'a intonat imnul regal român și cel național ellen, ascultate, în picioare, de asistență.

A urmat, apoi, selecte recitări, în limba română, greacă, franceză, germană și dialectul macedo-român și au fost mult gustate — indeosebi — anecdotele, în dialect: „Lună i Soare” locali-

zată, și „Chita va s'înveață” originală, ambele opere ale d-lui prof. Anton Ciumetti.

Programul a fost completat cu marșuri și arii naționale, executate de corul școlii.

Un distins grup de eleve, îmbrăcate în pitorești costume naționale românești, a executat în mod impecabil, dansurile naționale: Banul Mărăcine, Brăulețul, Romanul, Călușarul, Mureșanca, Sârba Ofițerească, Ca la

Breaza, Ana Logojana și dansurile grecești: Kalamatiano, Ta Aidonia, Ti ehis kaimene platane și Apano se tricorfo vuno; iar ca balet „Marinarul”, cari au fost toate îndelung aplaudate.

Se cuvine toată lauda direcțiunii și corpului profesoral, cari înfruntând greutățile își împlinesc în Macedonia menirea de apostoli ai culturii românești.

56.271 IMPUNSĂTURI DE AC

O socoteală americană făcută de un român

PARASCHIV I. Marin din comuna Brânceni (Teleorman) e croitor, de meserie.

Croitoria e o artă sedentară: stă omul turcește pe divan și împunge cu acul; și în înșiruirea firului își împletește gândurile. De sute și mii de ori acul se înfige în postav și meșterul trebuie să aibe multă răbdare, ca zi de zi, ore lungi, să rămâie în aceeași afitudine și să facă aceeași gesturi.

Paraschiv I. Marin

Paraschiv Marin s'a gândit că n'ar fi lipsit de interes să numere împunsăturile de ac, una câte una, toate câte sunt de trebuiță, la un rând de haine. Și asemenea americanului care a numărat firele de păr din capul unei femei, sau asemenea celui care a numărat câte cuvinte și câte litere cuprinde Biblia și de câte ori e repetat numele lui Dumnezeu, Paraschiv Marin a numărat toate împunsăturile de ac pe care le-a făcut în stofă,

până să dea gata un costum obișnuit de bărbat.

Iată rezultatele neașteptate la care a ajuns: ca să fac un pantalon sunt de trebuiță 3162 împunsături de ac, cu mâna și 9828 împunsături de ac de mașină. În total, adică 12.990 de împunsături.

Pentru vestă, trebuie mai multe împunsături de mână: 4228 și mai puține de mașină: 8556. Totalul e de 12.784 împunsături.

La haină, croitorul nostru a făcut 16.202 împunsături de ac cu mâna și 74295 cu mașina. În total, 30.497.

Aici sunt socotite și împunsăturile pentru cusutul nasturilor, buzunarelor și înseilărilor.

În total haina, pantalonul și vesta — după socoteala d-lui Marin — au nevoie, ca să fie făcute, de 23.592 de împunsături de ac de mână și de 32.679 de împunsături cu mașina. În total 56.271 de împunsături.

Împunsăturile cu mâna, fiindcă e de tras și firul, se fac desigur mult mai încet, decât acele de mașină. Pentru toate e nevoie ca omul să lucreze 40 de ore (socotind 8 ore de muncă pe zi, înseamnă 5 zile). Din aceste 40 de ore pentru cele 23.592 de împunsături cu mâna trebuie să lucreze 28, rămânând 12 ore pentru împunsături cu mașina.

Suntem incredințați că nici americanilor nu le-a trântit prin gând să facă socoteala aceasta și că ei o vor lua deagata dela noi. Vom avea astfel posibilitatea datorită răbdării și persistenței d-lui Paraschiv Marin să imprimăm și noi o statistică originală celor de peste ocean.

OBSERVAȚI
Adevărata Metodă
PENTRU ÎNTĂRIREA NERVILOR Dv.

Ați observat la Dv. următoarele turburări cari parțial sau total denotă o extenuare a nervilor?
Suprasensibilitate, tremurături, neliniște, frică, bătăi de inimă, amețeli, dureri de cap, insomnie, indispoziție, tristețe, plângi, nesensibilitate în unele membre, sensibilitate contra gălăgiei, mirosului, înclinare spre narcoze, fumat excesiv și alcool, tremurarea ploapelor, scăderea memoriei, turburări sexuale, și multe altele, care denotă o turburare a nervilor și deci necesită o întremare.

Aceste simptome nu trebuie trecute cu vederea căci altfel pot interveni turburări serioase psihice ca ireponsabilitate, slăbirea rapidă a organismului și moarte prematură.

Indiferent de felul nervosității.

s c r i e ț i - m i
și sunt gata a vă lămuri asupra unei metode ușoare.

Gratis și franco
Acestă metodă întărește sistemul nervos, aduce bucurie de viață, curaj, putere de lucru, ceea ce este confirmat de medici. Mulți mi-au scris că se simt ca noi născuți.

Fără plată
trimite această carte aducătoare de consolare.
Dacă nu puteți scrie imediat, păstrați adresa:

ERNST PASTERNAK
Berlin SO. Michaelkirchplatz 33 Abt. 187.

PRAJITURI NEINTRECUTE HERDAN 4,5 și 7 LEI

ROBOTII MĂRIILOR

CÂND vezi pe cufundători în zalele lor îți vin în minte imediat comorile care zac închise în pânțele corăbiilor cufundate de decenii și poate de veacuri, în fundul mărilor, printre stânci, sau pe nisip. Pe acestea, scafandrierii, cari se coboară în adâncimile periculoase, le caută și le desgroapă din ascunzișurile tainice.

Adesea însă, munca acestor scafandrieri nu este atât de romantică cum ne-o închipuim. Acești roboți ai mărilor sunt controlori tehnici prețioși, cari cercetează părțile de sub apă ale

BCU Cluj / Central University Library Cluj

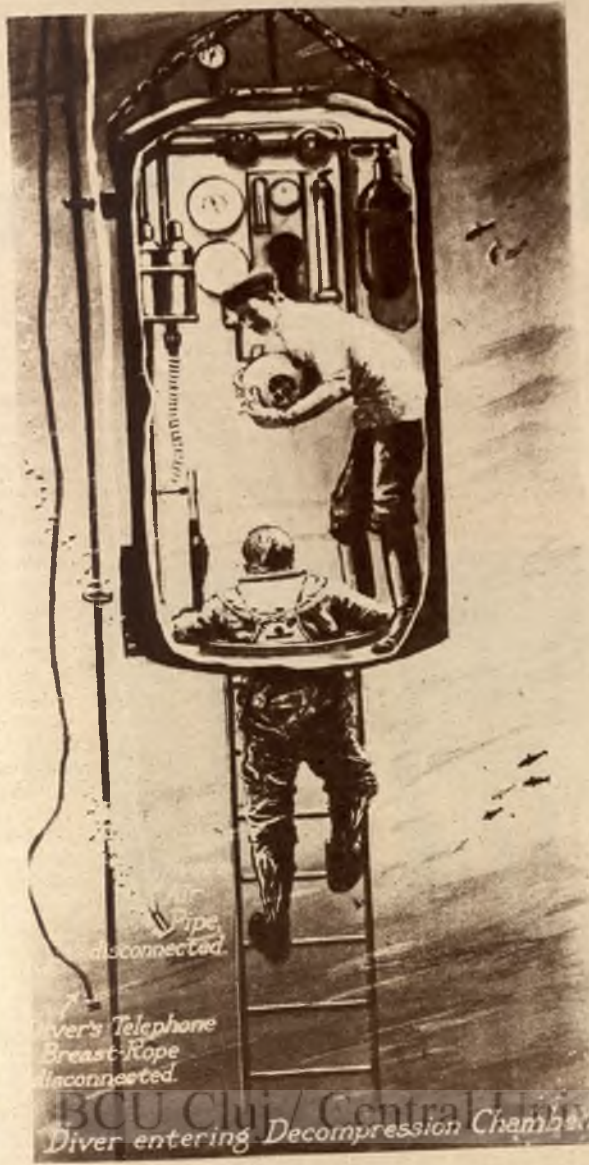
Sus: Gata de cufundare. Deosebit de interesant, în fotografie, sunt „măinile artificiale”, cu ajutorul cărora robotul mării își poate croi un drum în fundul apei

Jos: Incepătorii se exercitează câte doi, spre a se obișnui cu presiunea.

Sus: Scafaadrul în momentul coboririi. În haina lui de gumă el nu e decât puțin mai greu ca apa și se cufundă încet.

Jos: Pregătirea pentru primul exercițiu practic.

aparatele moderne e posibil însă să se ajungă la mai multe sute de metri adâncime. Cu vechea aparatură, scafandrierii nu puteau rămânea la fund decât 40 până la 50 de minute, echipamentul nou permite o rămânere de peste două ore, pe fundul mării. Costumul de scafandrier de azi este înzestrat cu toate perfecționările tehnicii noastre, cu telefon, aparat de radio, iar tubul de aer e prevăzut și cu un compresor.

KEYSTONE-VIEW

Dedesubt: O coloană de scafandri se coboară în mare, și îmbrăcarea costumului este o operație foarte dificilă, placa metalică și legătura telefonică se însurubează bine și se asigură de mai multe ori

Șchița asupra lucrării unui scafandru la 60 de metri adâncime.

La o adâncime de 20 metri se găsește un clopot de decompsiune, în care din când în când, scafandru se urcă, spre a respira aer oxigenat.

vapoarelor, fie din punct de vedere al rezistenței, fie din acel al anumitor proporții mecanice. Ei constată eventualele avarii și raportează asupra lor. Se poate întâmpla uneori ca un vapor, în timpul călătoriei să sufere o mică stricăciune, fie că se isbește de un recif de stânci, sau că se ciocnește de un alt vapor. Dacă stricăciunea nu e prea mare, el își poate continua drumul și ajunge în port. Aci însă, scafandrierul trebuie să cerceteze cu amănunțime vaporul, spre a vedea ce trebuie reparat.

În școala de marină din Portsmouth se întrebuințează astăzi — alături de vechile unelte de scafandrierii — cele mai moderne aparate. Cu vechiul clopot, scufundătorii nu se putea cobori decât la o adâncime foarte mică, cu

O lecție teoretică.

Peripețiile destinului:

Impărăteasa Teodora

Prin anul 500 după nașterea Mântuitorului trăia la Bizanț un anume Akakios, slujbaş al Statului, care hrănea animalele sălbatice pentru arenă. Acest Akakios muri, sub domnia lui Anastasiu, lăsând trei fetițe, Anastasia, Teodora și Komiko dintre care cea mai mare nu împlinise încă șapte ani. Văduva izbuti să obțină slujba decedatului, pentru amantul ei de mai de mult, astfel că la vârsta de cinci ani mica Teodora debută la circ.

Când sora ei mai mare, Anastasia, fu dată de mama sa la teatrul de pantomine, Teodora o însoți, îmbrăcată ca sclavă. Anastasia deveni curând o renumită curtizană, îndrumând pe Teodora spre aceeași carieră. Dar fetița era prea mică pentru a putea sluji oficial bărbaților, și de aceea își făcea ucenicia printre sclavi. Peste puțin timp intră și ea în teatru și deveni o curtizană de rând. Nu primise nici un fel de educație, nu știa să cânte din flaut nici să danseze. Se da oricui și în tot felul și în curând se deosebi pe scenă prin viociunea ei nestăpânită. Râdea și vorbea lucruri neșinate, își ridica fustele arătând bărbaților în public goliciunea ei.

Teodora căpăta astfel o mare înrăuire asupra bărbaților, pe cari îi provoca la tot felul de nebunii, cu zâmbetul ei grațios și cu mlădierea trupului ei. Era cea mai rezistentă curtizană de care s'a pomenit. După ce-și petrecea o noapte cu treizeci de tineri voinici, se mai ducea la sclavii ei, primindu-i pe fiecare în parte și plecând și de la aceștia neîndestulată.

Adesea își scotea pe scenă îmbrăcăminte, apărând goală în fața poporului. Una din scenele ei favorite era să se culce pe jos, arcuindu-și trupul. Câțiva tineri presărau pe părțile ei scoase în evidență boabe de grâu pe care veneau să le ciugulească găștile ei dresate.

Un Tirian, anume Hekebol o găsi atât de mult pe placul lui, încât o luă cu dânsul la Pentapolis, când fu numit guvernatorul acestei provincii. Dar după

o ceartă avută cu dânsa o isgoni. Teodora plecă la Alexandria, unde-și câștigă existența ca femeie de stradă. Pribeg. a din oraș în oraș, exercitându-și talentele. Nu exista orășel în tot Orientul unde prostituata Teodora să nu fi fost cunoscută. Creștinii o ocoliau, iar cei cari o întâlneau în drum, o considerau drept o prevestire rea.

satisfăcu toate capriciile și, avidă de bogății, o coplesi cu daruri scumpe. Fiind dinică de titluri și onoruri, el obținu de la unchiul său împărațesc ca Teodora să fie ridicată la rangul patriciană. Bunul împărat Justin nu se împotrivi la căsătoria nepotului său Justinian, cu fosta dansatoare și curtizana cea mai de rând. Numai împărătea

până la pământ, atingând podeaua cu gura.

Teodora își îngrijea trupul ca mai înainte, cu cea mai mare atenție. Așternutul ei era moale și parfumat, iar la picioarele patului avea strachini de argint cu apă caldă, iarna ca și vara. Masa ei era servită de bucătari din diferite țări, cari preparau bucate rafinate, cum nu se mai pomeniseră la Curte. Justinian, care ca om simplu mânca numai legume și se întreținea cu oricine din popor, privia cu mirare la luxul soției sale, pe care îl încuviința și-l admira. Căci adesea, înțelepciunea și voința puternică a împărătesei îi fuseseră de folos, în cazuri grave. Justinian își purta coroana cu demnitate, ajutat de soția lui. Printre numeroasele fapte care ilustrează înrăuirea ei politică asupra împăratului, este și următorul. Bizanțul, asuprit de împozite extraordinare, se răsculă. Jumătate din oraș era în flăcări. Poporul cerea alt împărat. Justinian se pregătia să fugă. Își aduna comorile. O barcă aștepta să-l treacă Bosforul. Poporul răzvrătit aclama pe Honorius, un nepot al împăratului Anastasios. Zadarnic apără Justinian cu evanghelia în mână în mijlocul mulțimii. Fu întâmpinat cu mere putrede și cu ouă stricate. Își adună dar cei câțiva credincioși și se pregătia să fugă prin grădina când Teodora exclamă: „Cei cari au purtat coroana nu se cade să supraviețuiască pierderii sale. Eu nu voi apuca ziua când nu voi mai fi considerată împărăteasă. Dacă vrei să fugi, Cezare, te privește. Ai aur, vapoarele te așteaptă, marea e deschisă. Eu rămân. Mantia purpurie va fi lințoliul meu”.

La 18 Ianuaris al anului 532 împărăția era în preajma căderii și numai mulțumită curajului Teodorei ea a fost salvată. Dacă până atunci votul ei în parlament se datora slăbiciunii lui Justinian, de atunci încolo ea domni prin propriile sale puteri. Semnătura ei apărea pe actele oficiale, alături de a împăratului, care în toate împrejurările importante se sfătuia cu o-

Palatul împărațesc din Bizanț

Teodora vru să ispitească o dată pe un sfânt, care se retrăsese în pustiu: Patriahul Sever din Antiochia; dar acesta, după multă străduință o converti la credința lui. De atunci viața Teodorei luă altă înfățișare. Cei cari întâlneau pe străzile Bizanțului pe fosta curtezană n'o recunoscuseră, atât devenise de modestă; trăia retrasă într'o căsuță, unde țesea pânzeturii, așa cum obișnuiau matroanele, pe timpul împăraților romani.

Astfel o cunoscă Justinian. Gurile rele de pe atunci spunău că Justinian se îndrăgostise de Teodora fiindcă aceasta îi făcuse farmece. Dar farmecul natural ce emana de la această femeie vioaie, spirituală, inteligentă și practică subjugă firea cam molatecă și influențabilă a acestui bărbat. Justinian cedă tuturor cerințelor Teodorei, ii

sa Euphemia, de neam țărănesc și cu scrupule de parvenită, nu încuviință ca Teodora s'o urmeze pe tron. Dar împărăteasa muri la timpul potrivit și Justin, introduse de dragul nepotului său — un text de lege, prin care fosta curtezană de circ fu încoronată împărăteasă și aclamată de popor la Sf. Sofia.

Viața fostei prostituate se schimbă cu desăvârșire. Toți anii, până la moarte, cât a trăit alături de Justinian, îi fu soție credincioasă. Ceeace-i rămăsese din timpurile dinainte, când trăise din plăcerile bărbaților, se transformase într'o ură grozavă împotriva celor cari o făcuseră să sufere. Toți bărbații cari se apropiau de dânsa, fie solicitori, fie demnitari, trebuiau să se conformeze protocolului înființat de dânsa, care consta în a se închina în fața ei

avantaje importante ale pastei de

dinți

PEBECO

1. Menține dinții albi și sănătoși.
2. Neutralizează acidul vătămător al gurei.
3. Răcorește, înlătură mirosul neplăcut al gurei și este absolut nevătămătoare.

norata sa soție, dăruită de bunul Dumnezeu. Din ziua aceea adevăratul împărat se numi Teodora. Dânsa numia și destituia patriarhii, miniștri și generali. Nu rareori contramanda un ordin al soțului ei. Ochii Teodorei vedeau mai bine și mai departe. Dacă visul împăratului era să reconstitue vechea împărăție a Cezarilor, soția lui era mai aproape de politica din răsărit. Primia cu vorbe bune preoții străduțiți din Egipt și din Siria, căci își dădea seama de importanța bisericii în Stat și că neînțelegerile religioase din Asia și Egipt puteau fi fatale imperiului. Contrar soțului ei, care incuraja cearta și contra zicerile, Teodora reuși să înăbușe toate nemulțumirile, prin politica ei împătinoasă, ce se întindea până la popoarele negre din Nubia.

Aflând odată de o legătură a lui Justinian cu o femeie de la nord, de o frumusețe neobișnuită, și ale cărei pretenții depășeau acelea ale unei simple curtezaane, Teodora o reținu o noapte întregă în dormitorul

ei punând-o să-i arate toată arta trupului ei. Teodora o găsi nevredică de împărat și o lăsa liberă, pedepsind crunt pe cei cari mijlociseră această legătură.

De altfel pedepsele ce le aplica și sentințele ce le da nu se bazau pe nici un text de lege. Indepărta persoanele primejdioase și dușmănoase, găsind oricând, justificare plauzibilă a răsbunării ei, iar acolo unde nu reușea prin putere, recurgea la arma violenței, căci Teodora nu tolera ca cineva din imperiul ei să-i reziste.

Cu toate acestea poporul o numia „împărăteasa credincioasă” iar împăratul, când făcea o făgăduință solemnă, o dădea în numele Teodorei.

Împărăteasa nu avu mai mult de patruzeci de ani când muri, regretată de toți cari o cunoscuseră. Multă vreme poporul păstră amintirea acestei domnitoare frumoase și înțelepte, iar istoria consacră acestei fiice a poporului un loc de frunte, printre politicieni.

B. M.

tele celor trei mari puteri îl amenințava, cerându-i să reducă numărul soldaților imbarcați, dacă nu vrea să facă drumul înapoi. Nenorocitul sfârși prin a se sinucide, într'un mizerabil hotel din San Francisco.

În acest timp, s'au văzut pretendenți la tron, reușind cu succes: rajahul Brook de Sarwak de pildă și principele Alexandru al Bulgariei.

Dar alături de ei, câți pretendenți la tron care sfârșesc în aziluri de alienați!

Tenul

Pretendenți la tron E CEL MAI IMPORTANT FACTOR

— O regină a Americii —

în frumusețea

unei femei

Familia regală engleză la fel cu celelalte familii domnitoare n'a fost scutită de necazul pretendenților la tron. Revendicări imaginare vin din partea a tot felul de oameni, cari se proclamă adevărați moștenitori ai Coroanei.

Astfel, recent, un gentlemen, Hereford A. Hall, anunță public că e un descendent direct din Tudor și că prin urmare el devine moștenitor legitim al tronului. Merse până acolo încât să ceară regelui George să-i cedeze locul său, promițând a-și îndeplini însărcinările cu tot tactul necesar, față de popor.

Mult mai serioase fură revendicările principelui Rupprecht al Bavariei. Acesta descindea în linie directă din Stuarti. Înaintea războiului, pretențiile sale erau puternic sprijinite de un oarecare număr de persoane, Jacobiti fanatici, cari trebuiră, în cele din urmă, să renunțe la proiectele lor.

Un englez, cavalerul de Saint Georges, fu și el un alt candidat jacobit. O înfățișare interesantă, distins, impozant, cu prestanță, el avu mulți partizani, în special americani, cari voiau să vadă restaurată dinastia lui Jacob al II-lea.

Când războiul fu terminat, Lord Kitchener îi ceru să uzeze de influența sa, spre a determina pe jacobiti să se alizeze cu cauza Imperiului. Ceeace cavalerul făcu. Mai multe privilegii îi fură acordate atunci. I se dădu și un post important, în Rhenania ocupată. Acolo el făcu cunoștința unei persoane fermecătoare, din aristocrația germană, cu care se căsători.

Cavalerul Saint-Georges nu fu niciodată din acei pretendenți plictisitori ori desechilibranți și nu presa familia regală cu petiții continue.

Irlanda, deasemenea nu fu cruțată de pretendenți la tron. Intre alții un bătrân irlandez era convins că el cobora din cea mai puternică familie, care-a domnit asupra Irlandei, pe atunci țara cea mai mare și mai civilizată.

Spania, devenită republică nu pare a fi un punct de atracție pentru un monarh domnitor. Totuși din partea Carliștilor, un parisian destul de cunoscut, care a fost și un aviator cu renume, Raphael Sanz, plictisi mult timp autoritățile spaniole, pretinzând că avea drepturi incontestabile asupra tronului, sau cel puțin asupra proprietăților regale.

Dacă se aruncă o privire asupra trecutului, se va constata că nici n'a fost scutit de pretendenți.

Astăzi, America își are și ea partea ei de „reclamant”. Acum câțiva ani o fermecătoare tânără yankee, totdeauna întovărășită de un mare chambellan, povestea tuturor că ea fusese aleasă de un grup de regaliști americani, spre a se urca pe tron ca prima regină a Statelor Unite. Deodată se făcu tăcere în jurul ei. Poate că plictisită de luptă, sfârși prin a se căsători cu marele ei chambellan și trăește astăzi cele mai fericite zile.

Am auzit deasemenea, despre acel francez care se numia el însuși dictatorul statului liber Counani, situat pe țărmurile râului Amazon. El a venit în Anglia, înainte de războiu pentru a cumpăra arme și muniții, ca să-și apere drepturile sale în America de sud. Intențiile-i erau de-a fonda un mare imperiu catolic, sub influența franceză. Războiul survenind, părăsi acest proiect, se angajă în armată unde se distinse.

Harden-Hickey încercase înaintea lui să fondeze un imperiu catolic în America de Sud. Irlandez, de origină franceză, gazetar de valoare, soldat îndrăzneț și curajos, el se imbarcă cu 500 de bretoni, având credință în proiectul său de-a stabili un imperiu, în insula Trinității. Dar ajuns în faza coastelor sud-americane, flo-

De vremuri, frumusețea era considerată ca un dar al naturii.

În zilele noastre însă, știința ne-a deschis orizonturi noi și nimeni nu mai poate afirma că trebuie să te naști frumoasă ca să fi frumoasă. Printr'o îngrijire specială a pielii, orice defect se poate remedia și orice femeie poate deveni frumoasă sau să rămâie frumoasă.

În America, țara în care femeile acordă o mare îngrijire epidermei, specialiștii cei mai renumiți în dermatologie, au găsit un mijloc eficace pentru conservarea și înfrumusețarea tenului. Acest mijloc este pe cât de simplu, pe atât de eficace. Milioane de femei din

America, Anglia, Franța, Germania, nu întrebunțează decât cele 2 creme Pond's.

METODA POND'S

1. Pentru curățirea tenului de pudră, fard și praf și menținerea pielii catifelată și fragedă, aplicați pe obraz, înainte de culcare, *Pond's Cold cream*. Masați ușor obrazul de jos în sus. Așteptați până uleiurile fine pătrund adânc în pori. Ștergeți ușor orice urmă de cremă și cu aceasta praful și murdăria. Dacă aveți tenul uscat, după această operație, aplicați din nou puțină cremă pentru noapte.

2. Pentru protejarea pielii contra vântului și soarelui și pentru ca pudra să prindă, aplicați, înainte de a vă pudra, un strat subțire de *Pond's Vanishing cream*. Obrazul va căpăta o expresie de frăgezime, iar orice urmă de coji, crăpături și roșeață, va dispărea ca prin minune.

Cremele Pond's se găsesc de vânzare în orice drogherie mai bună. Tubul mare 50 lei, tubul mic 40 lei.

POND'S

COLD CREAM

VANISHING CREAM

1. Voevodul Mihai învață arta operatorului de cinema: el se găsește lângă un aparat de filmat sonor.

2. Un instantaneu original al Voevodului Mihai, luat pe bordul yachtului regal, în Marea Neagră, exclusiv pentru „Realitatea Ilustrată”.

3. Aviatorul Gronau pregătindu-se să treacă pentru a treia oară Oceanul. Plecând în ziua de 22 Iulie, la orele 11, cu hidroavion Dornier, el a ajuns în ziua următoare în America, trecând deasupra Islandei și Groenlandei.

4. Un nou sport la Viena: sărituri cu balonul. Sportul e practicat pe terenul aeroclubului vienez, din parcul Prater.

5) Marți, 19 Iulie, ministrul României la Berlin, d. Petrescu-Comnen, a inaugurat o expoziție românească de lucruri de mână și țesături în capitala Germaniei.

Fotografia noastră reprezintă pe d. Comnen, împreună cu soția și fiica lui la părăsirea expoziției.

6. Auto-Clubul german a organizat luna trecută al cincilea concurs internațional de frumusețe, pentru automobile.

7. O nouă stradă în Roma veche: în Capitala Italiei se ridică o stradă nouă, care să lege piața Veneția cu Coloseul și care va purta numele „Via dei Colli”. Reproducem fotografia pentru pitorescul ei.

8. Un duel aprig: doi fazani au avut un diferend și, socotindu-se neobservați, s'au luat la luptă.

9. Florence Ziegfeld, cel mai mare antre-

6. prenor de teatre de reviste, a murit săptămâna trecută, în spitalul din Los Angeles. Ziegfeld are meritul de-a fi introdus primul „girls”-urile pe scenă și de-a fi descoperit multe stele de reviste.

SE ÎNTOARCE KAIZERUL

— Câteva amănunte asupra fiilor lui —

SITUATIA politică a lumii depinde în acest moment de politica Germaniei, iar în Germania se pune întrebarea hotărâtoare : „Se va întoarce Kaizerul?... Fiul cel mare al lui Wilhelm II, Kronprințul, a avut discuții cu șefii politici, favorabili unei restaurări dinastice. Nu se poate preciza dacă a vorbit în numele lui sau al fostului Impărat.

În orice caz credem că o cunoaștere a fiilor Kaizerului, cari vor mai avea poate un rol, în politica Germaniei și deci a destinelor Europei, e absolut necesară, oricui vrea să fie bine informat.

Și în primul rând care erau raporturile dintre tată și fii?... Wilhelm II nu era cătuși de puțin un tată blând. Gingaș se purta numai cu fiica lui. Față de băieți — șase la număr — aplica ma-

1913: Impăratul Wilhelm, Prințul moștenitor Friederich, Adalbert, August Wilhelm, Oskar, Ioachim.

xima lui Frederic cel Mare: „Regele Prusiei e singura autoritate”.

Când avea să facă fiilor lui vre-o comunicare, sau chiar vre-o dojană, foarte arareori Wilhelm II vorbea direct. De obicei se folosea de generalul-aghiotant, sau de șeful cabinetului militar. În amintirile lui Kronprințul scrie cu amărăciune de acest „sistem al persoanei a treia”. Partea Impăratului se bizuia mai cu seamă pe faptul că avea convingeri diametral opuse cu ale prințului moștenitor, în ce privește domnia. Impăratul se socotia „alesul Domnului”, și ținea la tot ce era pompos, strălucitor și ierarhic. Prințul moștenitor, cu toată pietatea mamei, se socotia de origină mai puțin divină. Wilhelm II se considera om modern numai prin faptul că tehnica modernă îl interesa. Prințul moștenitor era mult mai puțin romantic și avea un simț american al realităților. De altfel a suportat foarte greu disciplina la care-l supunea Impăratul, în toate împrejurările vieții lui.

De la detronarea dinastiei, fostul prinț moștenitor a dus o viață mult mai liberă și nu și-a făcut iluzii prea mari, asupra posibilităților unei restaurări imperiale. Prințesa moștenitoare Cecilia crede însă, cu îndârjire, într-o revenire a dinastiei, pe tronul Germaniei. Și cum a înmormântat speranța ca soțul ei și ea să domnească, își crește fiul cel mare, pe prințul Wilhelm, în ideea că este menit unui destin glorios. Dar împrejurările actuale îi dau speranțe noi: nădăjduște să domnească ea însăși.

Perechea moștenitoare are patru fii și două fiice, una de 17 și alta de 14 ani. Fiul cel mare născut în 1906, prințul Wilhelm, a făcut studii serioase la universitățile din Bonn, Frankfurt și Königsberg. Al doilea fiu, prințul Louis Ferdinand, pare mult mai înzestrat, e cu un an mai mic, a luat un doctorat în 1929 și a făcut călătorii de studii în America de Nord și de Sud. A rămas multă vreme în Buenos Aires, unde a dat un examen de pilot, lucrând și la filiala întreprinderilor Ford. Acum lucrează la uzinele Ford din Detroit. Al treilea fiu, născut în 1909, prințul Hubertus, care are o mare patimă pentru marină — irealizabilă azi — învață agronomia, la o fermă din Silezia. Al patrulea fiu, prin-

țul Fritz, în vârstă de 20 de ani, urmează la Bremen Academia comercială. Toți patru fiii ai prințului moștenitor au primit o educație excelentă.

* * *

„Tot prusianul e făcut pentru arme”, sau mai pe românește : „Prusianul se naște militar”, scrie la paragraful întâi al regulamentului lăsat de Friederich Wilhelm I. Astfel, toți băieții Impăratului, cu excepția celui de al patrulea, așa numitul *prinț civil*, au urmat cariera militară. Cel mai viteaz în război a fost al doilea fiu, prințul Eitel Friedrich, care-a dat soldaților pildă de eroism personal. Avea casă la Potsdam, iar decând e burlac din nou, în vila Ingenheim. Fosta lui soție, recăsătorită cu un căpitan, locuiește la țară și trăește din confecționarea covoarelor de lux.

Despre al treilea fiu, prințul Adalbert, se vorbește foarte puțin. Trăește cu soția la moșia lor din Homburg vor der Höhe.

Mult mai sgomotos e August Wilhelm, al patrulea fiu, numit *Auvi*. Călătorește prin toată Germania, făcând propagandă în favoarea național-socialiștilor. E doctor în drept și se dedicase la început carierei de magistrat. În timpul revoluției s'a ocupat cu pictura și tablourile lui erau foarte căutate.

Prințul Auvi, divorțat odată nu s'a mai recăsătorit și locuiește la Potsdam. Fosta lui soție, acum doamna Rümman s'a stabilit în America de Nord, ea portretistă a celor zece mii de plutocrați.

Prințul Ioachim a murit în chip tragic, în 1920.

Prințul Oscar s'a căsătorit, la izbucnirea războiului, cu contesa Ina-Marie von Bassewitz, domnișoara de onoare a Impărătesei. E o căsnicie ideală. Totuș când părinții fetei au venit, după logodnă, să facă o vizită familiei imperiale, Wilhelm II i-a primit cu aceste cuvinte, nu prea măgulitoare: „Această logodnă nu-mi convine cătuși de puțin”. Conte, un nobil din Mecklenburg a răspuns cu acelaș ton: „Nici mie”. Și tocmai această căsătorie nedorită s'a dovedit una din cele mai trainice. Contesa care a pri-

1931: Wilhelm, Hubertus, prințesa moștenitoare, principele moștenitor, Friederich, Ludovic Ferdinand, Alexandrina, Cecilia

mit la căsătoria morganatică titlul de *contesă Ruppın* — împărății germani călătoriau incognito sub numele de „conte de Ruppın” — a fost recunoscută în 1920, de Șeful Casei — Impăratul Wilhelm II — ca Prințesă de Prusia.

Prințul Oscar e membru în comitetul de conducere al partidului național german și Mare Maestru al ordinului Iohanniților.

Copilul răsăfat al Impăratului cel mai mic și cu care s'a purtat mai omenește, a fost fetița Sisi. Cu un an înainte de izbucnirea marelui război a devenit, prin căsătorie, ducesă de Braunschweig. E foarte voinică și gureșă și locuiește cu soțul ei la Gmunden, în castelul Cumberland, unde a fost cea mai strălucită Curte din Europa. Azi apartamentele de jos — pentru întreținerea castelului — au devenit restaurante de lux.

* * *

Dar destinul acestei familii nu s'a încheiat. În curând vom avea vești noi. W.

Elita cititorilor citește: „MAGAZINUL”

— | — Publicațiunea care satisface gusturile cele mai rafinate — | —

○ INDUSTRIE NOUA A STATELOR UNITE KIDNAPING-UL

EXISTA o industrie, astăzi foarte înfloritoare în Statele Unite, și care permite omului să se retragă foarte repede, din afaceri după ce și-a făcut averea. Vreau să vorbesc despre „Kidnaping”, această nouă profesie, consistând în răpirea persoanelor bogate, și obligându-le să plătească sume de răscumpărare, mai mari sau mai mici, după împrejurări.

Afacerea Lindbergh este încă vie în amintirea tuturor, așa încât nu e nevoie să mai rememorăm toate atrocitățile comise în acest caz. Dar cazul Lindbergh nu este izolat și în toate zilele, în statele liberei Americi se înregistrează crime asemănătoare, unde este vorba nu numai de răpire de copii, ci adesea de persoane care-au atins, de multă vreme, vârsta matură.

Kidnaperii au o organizație perfectă în Statele Unite. Sunt șefi atotputernici, cari dirijează dela distanță operațiile subalternilor lor. Și aceștia din urmă, pentru importante câștiguri, se însărcinează să execute ordinele venite de sus.

Kidnaping-ul nu este decât un derivat al bootlegging-ului, care a avut deasemenea zilele lui frumoase. Pare totuși că această ultimă sursă de beneficii tinde să dispară, „Kidnaping-ul” oferind cele mai mari beneficii autorilor săi, cari n'au nimic de debursat pentru a stabili un oarecare „fond de comerț”. Kidnaperul n'are nici un târg de făcut din contra el vinde foarte scump și riscurile sale sunt infime.

Una din răpirile cele mai senzaționale și care a provocat o emoție considerabilă în lumea întreagă a fost acela al unui misionar, Ellen Stone, care ridicat de bandiții bulgari, și-a putut salva viața în schimbul unei sume de 90 de mii de dolari, vărșată răpitorilor. Această răpire nu fu decât începutul unei serii senzaționale al cărei teatru trebuia să devină Statele Unite. Astfel, anul trecut, un bogat locuitor din Kansas City fu silit să plătească 100 de mii de dolari, pentru eliberarea sa. Fred Blumer, fu deasemeni victima unei răpiri, care provocă o vie emoție în America, și-și câștigă eliberarea cu prețul de 150.000 de dolari. Este suma pe care o vârsă din partea sa, un bogătaş din St. Louis, Dr. Isaac Kelley, ca să-l poată elibera.

În districtul St. Louis, s'a vârvat o sumă de 560.000 de dolari diversilor răpitori, cari față de succesul întreprinderilor, n'au prea voit să se oprească în mijlocul unui drum atât de frumos. Și pe urmă, oare credeți, că toate răpirile sunt semnalate comisariatelor de poliție? Nici gând! Căci familiile victimelor preferă să plătească fără discuții răscumpărarea cerută, decât să anunțe jandarmeria, ceace ar putea costa viața victimei. Iar victima odată salvată, evită

pe cât posibil amestecul sau investigațiile polițienesti. Abia un caz din zece este semnalat. Oamenii se tem de represalii și preferă să păstreze tăcerea cea mai absolută.

Ne imaginăm câtă îndrăzneală capătă bandele de răpitori, care furnică actualmente în țara

n'a putut descoperi urmele bandiților, e momentul de-avertiza familia. Scrisori, convorbiri telefonice, amenințări. Răpitorii se tocmește asupra prețului de răscumpărare. Acesta variază na tural, după mijloacele victimei, Dacă se refuză plata, totul e foarte simplu: se execută victi-

negăsind-o la locul convenit.

Trebue să fie o farsă a unuia din amicii mei. Dar două zile după aceea, o nouă convorbire telefonică îi dădu speranțe. „Vocea” se scuza că n'a putut să fie exactă la întâlnire, dintr'un motiv oarecare, rugând pe Rosenthal să fixeze o alta.

Jumătate sceptic, jumătate convins, el se duse la rendez-vous și găsi pe misterioasa „Dorothy” împreună cu un grup de amici. Aceștia îi propuseră să meargă împreună la un cabaret de noapte. Urcat în mașină Rosenthal fu lovit în cap și-și pierdu cunoștința.

În ziua următoare răpirii, d. Edward Nathan, amicul lui Rosenthal, notabil new-yorkez primi o comunicare, ce avea să fie urmată de alte șapte. Aceștia, proveniau chiar dela cel răpit, și aveau de scop să-l roage să-i împrumute suma de 100.000 de dolari. Răspunsul trebuia să-i parvină într'un ziar de dimineața, la mica publicitate.

A doua zi gazeta în chestie conținea aceste linii: „Imposibil de-a plăti mai mult de 50.000 de dolari. În tot cazul aibi încredere, vom lucra absolut singuri”. Între timp, d. Edward Nathan se punea discret, în contact cu poliția.

Când răscumpărarea fu plătită și Rosenthal pus în libertate, se putu — grație indicațiilor pe care el le dădu — să se găsească banda vinovaților și aceștia fură condamnați la pedepse mai mult sau mai puțin grele. Dar acest caz e o excepție. Cele mai adesea ori, kidnaperii se bucură de libertatea cea mai absolută și sunt rare cazurile când poți să le dai de urmă.

Situația după cum o vedem, este destul de gravă și se cuvine să dăm un strigăt de alarmă ca să se caute mijlocul de-a face să înceteze isprăvile briganzilor cari devin zi cu zi mai numeroși în America și sunt o amenințare continuă pentru capitaliști.

Se naște întrebarea, dacă nu e preferabil să fii sărac, în Țara Libertății?!

A. L.

Cum sunt primblați copiii de când copilul lui Lindbergh a fost furat.

ra dolarului. Rise intm. Beneficii enorme. Anul trecut două mii de răpiri au fost semnalate în Statele Unite, dintre care 400 în orașul Chicago.

Evident, kidnaperii nu lucrează cu ușurință și nu decid răpirea unei oarecare persoane, cum ar alege la care spectacol să meargă. Mai întâiu trebue să capete informații asupra averii unui bancher oarecare, sau a oricărei alte personalități cunoscute; să intre în legături cu servitorii, să aibe complici, printre intimii casei. E nevoie de obținut relațiuni asupra obiceiurilor victimei, de aflat la ce oră se duce la birou, la ce oră revine și în ce zi sunt șanse să fie întâlnit într'o străduță izolată, etc....

Atunci, automobilul joacă un rol de seamă. Nici nu s'ar putea altfel, căci într'un timp cât mai scurt victima trebuie să fie transportată într'un loc cât mai depărtat. În urmă când prada a fost dusă la loc sigur și poliția

ma cu un sânge rece, care ar impresiona chiar și pe cel mai impietrit.

Cităm un caz straniu de răpire, care-a avut loc în August trecut, la New-York. Un om de afaceri din metropolă Charles Rosenthal, fu prada aleasă. Se știa că acesta, om de petreceri, frecventa cu asiduitate cabaretele de noapte. Era ușor, prin urmare, membrilor bandei de-a stabili o strânsă legătură cu el și de-a avea direct referințele cele mai detaliate asupra posibili lătăților sale, a felului său de viață precum și de-a cunoaște legăturile lui cu oamenii cei mai importanți ai orașului.

Câtva timp după aceea, Rosenthal primi o comunicare telefonică misterioasă. O femeie, care spunea că se numește Dorothy, pretindea că simte pentru omul nostru de afaceri o vie simpatie și manifestă dorința de a-l cunoaște. Flatat Rosenthal fixă un rendez-vous delicios-tinere. Care nu-i fu decepția

Pulpele slăbesc cu 2 cm. în 3 zile printr'un masaj infil-trant în porii epidermei cu

Maigrine

Deasemenea puteți reduce sigur, rapid și fără pericol orice altă parte grasă a corpului. Grăsimea dispare văzând cu ochii. Flaconul 140, contra ramburs. Depozit general

„ACTIVA”

Calea Moșilor No. 88. București

Citiți „Biblioteca Dimineată”

PUMNALUL FATAL

Mă numesc Fontenable Richard. Am patruzeci de ani. M'am născut în H... unul din cele mai mari porturi ale Franței. Tatăl meu, a cărui întreprindere prosperase, avea și câteva vase pe mare. Acest fapt m'a ajutat să-mi satisfac dorința de-a călători.

După moartea tatălui meu, am preluat conducerea întreprinderii. Eram în vârstă de douăzeci de ani. Puțin după aceea, m'am căsătorit. Soția mea era o femeie frumoasă, bună, blândă, adorabilă. Am avut doi copii: Paul și Henry. Dar din nenorocire, din familia mea, doar Paul mai trăiește.

...sunt cel mai nenorocit om din lume, destinul mă urmărește zi de zi, vine după mine și mă lovește crud... Am crezut, când vasul nostru a naufragiat și s'a sfârșit... și totuși... nu... am fost salvați, tot destinul fatal a făcut asta, pentru a mă chinui mai departe.

Sunt case cu autosugestii locale, în locurile acelea pândeste moartea, nenorocirea, fatalitatea. Sunt obiecte care deasemeni inspiră aceleași idei tragice proprietarului. Sunt blesteme, de sub puterea cărora e cu neputință să te smulgi...

Superstiție? Nu. Acestea există cu adevărat.

Acum doi ani plecasem în Persia. La Teheran, am căutat pe unul dintre oamenii mei de afaceri, în chestia unor covoare. Fiind în Persia, el mi-a recomandat să vizitez târgul din Ispahan, unde e cel mai mare bazar de covoare, mătăsuri și mărgel. Am primit propunerea și am plecat într'acolo. Am ajuns seara. Am luat o cameră destul de confortabilă la hotel și m'am culcat de vreme, ca să fiu printre primii la târg. De dimineață am cumpărat, pe un preț de nimic, câteva covoare de valoare. Intre altele, un arab avea un covor de o frumusețe rară, dar, nu voia cu nici un chip să lase din primul preț. M'am dus acasă, am așezat covoarele cumpărate, în cameră și, enervat de încăpățănarea arabilui, m'am reforsat, de-am cumpărat și marfa lui. Arabul pe când își primia banii — a răs ironic. Mă înșelasem? Nu. Pe piața europeană nu se puteau găsi covoare asemănătoare. I-am adus și pe acesta acasă. L-am desfăcut și în mijlocul lui se ascundea o casetă lungă. Primum gând a fost că arabil a uitat caseta și am fugit să-l caut. Dispăruse. Am întrebat pe vecinul lui, dar acesta nu știa nimic. M'am interesat la hotel, același răspuns. Curiozitatea mă împingea să deschid caseta, să-i cunosc conținutul. Am deschis capacul cutiei.

Înăuntru era un pumnal... un pumnal curios... lama lui, lungă de treizeci de centimetri era ovală. Pe ambele părți avea inscripții curioase. La vârf avea niște găuri, găuri foarte mici, ca vârfuri de ace. Mănerul ni se părea de o mare valoare artistică. Era în formă pătrată, străveziu și avea marginile împodobite cu pietre scumpe, înălțându-lucia o materie ca de rubin, lichidă. Nu-mi pot da seama de ce, dar pumnalul începu să-mi tremure în mână și am trebuit să-l strâng cu putere ca să nu-l scap. Am simțit imediat că mă aflu sub o voință străină de a mea. M'am sbatut neputincios... ceva mă îndemna să înfig pumnalul în mine. Am vrut să-l las din mână, n'am putut, mâna mi se încheșta mai nervos pe el. Am vrut să strig, dar glasul mi s'a înecat în gât. Pumnalul... pumnalul tot mai setos de sânge se îndrepta spre pieptul meu. Trebuie să mă omor. Acest gând se învârtea tot mai nebunește în creierul meu. A ajuns la haină, a pătruns prin ea, vârful mi gâdila pielea... trebuie să-l arunc. L-am apucat cu mâna cealaltă; zadarnic orice oboseală. Sudoarea curgea șiroaie, picioarele îmi tremurau și atunci s'a întâmplat minunea: un servitor al hotelului m'a chemat la masă. Vraja fatală s'a rupt. Mâna încheștată a cedat, am luat pumnalul și l-am închis în caseta lui. Am pus caseta pe masă. În restaurant am respirat liber. Proprietarul hotelului, un om simpatic, veni lângă mine și se interesă despre lucrurile din Europa. Deodată îmi veni ideea să-i dau lui pumnalul, cu inscripția curioasă, ca s'o descifreze. El își oferii cu plăcere serviciile și trimise un servitor în odaia mea, spre a-l lua. Timpul trecea și servitorul nu venia. Mă cuprins o neliniște. Oare nu s'a întâmplat ceva? Neliniștea îl cuprins și pe proprietar. Am trimis un alt servitor să vadă ce s'a întâmplat.

Era îngrozitor să privești figura celui care se întorsese. Era palid, sudoarea îi curgea pe frunte... gângăvind a șoptit ceva stăpânului, care a devenit și mai palid, apoi întorcându-se spre mine mi-a zis:

— Sunteți atât de bun să veniți după mine?

De groază aș fi vrut să sbier, servitorul zăcea pe podelele înroșite de o baltă de sânge, cu pieptul străpuns de pumnal.

Mult timp n'am putut spune nimic. Când m'am desmeticit am văzut realitatea crudă și m'am grăbit să-mi cumpăr două cămile. Le-am încărcat cu lucrurile cumpărate și am părăsit acele locuri blestemate, plecând prin Smirna spre Damasc.

Abia eșisem din oraș că un călăreț mă ajunse și-mi spuse:

— Domnule, stăpânul meu trimite această casetă. Înăuntru se află și pumnalul. Ați uitat-o acolo. Vă cere scuze că un servitor vi l-a murdărit, dar l-a curățat el. Nu e în stare să descifreze inscripția, căci e scrisă într-o limbă veche și străină. Eram furios. Dar ce eram să fac? Am luat pumnalul și îmi veni o idee. Să-l ascund în așa fel, încât conducătorii cămilor să-l observe și într'un moment liber să-i fure. Cursa a reușit. După un drum lung, pe o zi arzătoare, am ajuns la o oază. Abia m'am întins la umbra răcoarioare, că m'a și cuprins somnul...

Un strigăt desnădăduit m'a făcut să sar în sus. Era unul dintre arabi. M'am repezit la el. Zăcea întins, cu pieptul străpuns de pumnalul meu, iar sângele ce se vărsa, era înghițit cu sete de nisipul pustiului. Al doilea arab, murmură ceva, se ruga. Am privit întrebător la el. Apoi s'a ridicat și mi-a spus că nu mă duce mai departe, cu nici un preț. Mergea spre bagaje ca să le descarce. Orice rugămintă a fost zadarnică. Desnădăduit m'am repezit la mort, am smuls pumnalul și am pășit lângă arab. Acesta mă privia apoi cu un tremur în glas mi-a spus:

— „Vă duc, dar lăsați arma aceasta aici”. N'am vrut. Țineam la pumnalul acesta, pentru că eventual arabil putea să mă părăsească. I-am ordonat deci energic:

— „Să mergem!” Arabul a pornit cămilele. Tot drumul se ruga. Apoi s'a întors spre mine și m'a întrebat:

— „Dece porți cu dumneata o astfel de armă?”

— „Dece mă întrebi? Ce, e ceva curios? Ai mai văzut până acum o astfel de armă?”

— „N'am văzut niciodată. Dar o cunosc, ea are o faimă rea”.

— „Faimă rea?”

— „Dar, n'ai citit inscripția de pe ea? Pe o parte stă scris: „Lama mea cere sânge”. Pe cealaltă: „Până la a șaptea generație te voi nimici”.

— „Pumnalul acesta este pumnalul fatalității! Pe acela care-l posedă, îl ajunge nenorocirea, omorul... dumneata n'ai familie? Fi îndurător față de ea. Pumnalul a ajuns aci pe pământul druzilor, unde a nimicit mai multe triburi. Trăește cu sânge. Privește-i numai mânerul, este plin. Acum nu-i mai trebuie mult sânge. Dar nenorocirile vin la rând. Și dacă consumă tot sângele, vine din nou rândul omorurilor. Pumnalul acesta are suflet sângeros, de fiară sălbatecă... te rog, aruncă-l, aruncă-l!”

— „Nu — am răspuns cu încăpățănare — îl duc cu mine”.

Intreg parcursul drumului n'am mai schimbat nici un cuvânt. Astfel am ajuns la Bagdad unde am încărcat mărfurile în tren și am uitat de pumnal, pentru că făcusem cunoștința unui om foarte interesant. Pe mine, care mă pasionează atât de mult orientul, mă fermecau povestirile lui. Eram aproape de Smirna. Deodată m'a cuprins groaza, mi se părea că în pieptul fiecărui călător din compartiment e implantat pumnalul în piept. M'am speriat! Am desfăcut repede pachetul să mă conving că într'adevăr e la mine... era acolo... În acel moment, am primit o lovitură grozavă și mi-am pierdut cunoștința.

Când mi-am revenit, eram într'un spital din Smirna. Mi s'a povestit că s'a întâmplat o mare catastrofă de cale ferată, din care au scăpat numai trei călători. Mărfurile mele s'au pierdut. Când m'am făcut bine și m'am îmbrăcat, fără să vreau am căutat în buzunarul hainei pumnalul blestemat. Era acolo.

M'am urcat pe vapor. Planul era să-l arunc în mare. Nu pot să-mi explic ce era cu mine — n'aveam puterea. N'am vrut să-l țin la mine, dar o putere necunoscută nu m'a lăsat. Mă îngroziam de el, dar să scap n'am avut putere. Apoi l-am uitat cu totul. Am ajuns acasă în timpul prânzului. Mi-am îmbrățișat soția și copiii, cari stăteau la masă. Am vrut să fac o baie și m'am retras în odaia mea. M'am desbrăcat și am intrat în baie. Trecuseră abia câteva minute, când deodată auzi un strigăt ascuțit. Venia din odaia mea. Mi-am îmbrăcat halatul și am eșit repede.

Inchipuți-vă, copilășul meu de 14 ani, Henry, zăcea fără viață, cu pieptul străpuns de pumnal și sângele gâlgâia, curgând în valuri. Am căzut în nesimțire. Când m'am deșteptat eram la sanatoriu. Durerea îmi era cu atât mai mare, cu cât n'am putut lua parte nici la înmormântarea copilului, nici la aceea a soției mele. A fost găsită și ea, în ziua următoare, cu pieptul străpuns de blestematul pumnal.

Când am eșit din sanatoriu, numai Paul m'a întâmpinat, și mi-a cerut să-i dau lui pumnalul, să-l îngrijească ca pe un simbol sacru al familiei. Nu i l-am dat. L'am luat cu mine și l-am închis în odaia mea.

Acum, când am pornit la drum, l-am luat cu mine. Tot drumul marea a fost furtunoasă și nenorocirea a venit — vaporul s'a scufundat. Pumnalul s'a scufundat în mare, cu vaporul. Dar cu aceasta nu s'a sfârșit viața mea. Va veni după mine. Il compătimește pe fiul meu, pe Paul, pentru că și pe el îl va ajunge fatalitatea.....

* * *

După lungi zile disperate a apărut vaporul salvator. Era vaporul lui Fontenable Richard. Proprietarul a invitat la masă pe toți naufragiații. Deodată, s'a răspândit vestea că Fontenable Richard s'a sinucis cu un pumnal. Ulterior s'a aflat că s'a vânat o balenă și s'a găsit în ea un pumnal miraculos. Căpitanul vaporului — în semn de deosebită atenție — l-a predat proprietarului, Fontenable Richard.

* * *

Zilele acestea am citit în „Nouvelles” că o mare agitație domnește în cercurile oculte. Ultimul vlăstar al familiei Fontenable s'a sinucis cu un pumnal fatal, care în mod inexplicabil a dispărut.....

Sus: Un colț din parcul Barcelona la Monjuit, de unde se vede minunata panoramă a întregii capitale a Catalonei.

Sus dr.: Vedere exterioară a catedralei din Barcelona.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Barcelona e al doilea oraș al Spaniei ca importanța, și primul din punct de vedere industrial. Scăldată de apele Mediteranei și cu o climă lipsită de asprimile iernii înfățișează toată poezia orașelor meridionale. Fiind un port important, în oraș e multă mișcare și un amestec babilonian de limbi și de tipuri.

Infățișăm câteva fotografii care arată că Barcelona este un oraș modern, în plină dezvoltare și care se poate prenumăra printre cele mai importante orașe din lume.

St.: O stradă veche și tipică din Barcelona. În fund se zărește renumita biserică Santa Maria Del Mar.

Jos: Piața Catalonei, în inima Barcelonei, locul de unde pornesc toate stratele orașului.

Rumerită de Soare

și sănătoasă, devine înfățișarea D-v. dacă în zile frumoase sau chiar posomorâte, ungeți bine pielea D-v. cu

CREMA-NIVEA
sau cu **ULEIUL-NIVEA**

Ambele conțin "Eucerita" care este unicul mijloc din întreaga lume perfect aderent pielei și neîntrecut pentru îngrijirea ei. Deaceia ambele sunt considerate ca având ceva din efectele naturii și nu pot fi înlocuite prin alte creme „miraculoase” sau „imitațiuni” recomandate ca tot de aceeași calitate și tot atât de bune.

Crema Nivea și Uleiul Nivea înlătură pericolul dureroaselor iritațiuni provocate de arsurile solare. — Baia de soare în nici un caz nu o veți face fiind corpul ud, ci întotdeauna mai întâi vă veți unge bine cu Crema Nivea.

Crema Nivea este de un efect plăcut răcoritor; la zile urâte însă Uleiul Nivea, vă ferește de răceala vremii, așa că și atunci puteți face baia de lumină și aer.

CREMA-NIVEA: Lei 16,00 bis 72,00
ULEIUL-NIVEA: Lei 55,00, 85,00
BEIERSDORF & CO., S.A.R., BRASOV
Strada Iuliu Maniu 39

EXCURSIUNILE REALITĂȚII ILUSTRATE

Fotografiile de mai sus, reprezintă două instantanee luate de reporterul nostru special, în excursia „Realității Ilustrate” la Curtea de Argeș - Cumpăna.

Foto Pick, București

Inițiativa luată de revista noastră cu sprijinul și după inspirația dată de d. general Mihail Ionescu, directorul Regiei Autonome C. F. R. — de-a organiza excursii prin țară — a fost din cele mai fericite.

Aproape în fiecare săptămână bucureștenii au avut posibilitatea să iasă din zăduful Capitalei și să aibe — cu sacrificii materiale mici — posibilitatea de-a petrece o zi întreagă, în locurile cele mai frumoase ale țării, prin munți sau la mare, în aer curat.

Una dintre ultimele excursii a fost aceea pe care am organizat-o la Cumpăna, prin Cartea de Argeș. Puțini oameni cunosc pozițiile minunate, defileul care conduce până'n vârful munților acoperiți de păduri de brazi și instalațiile de aci ale societății forestiere „A R J F”.

Trenul pe linie îngustă a condus pe excursioniști din gară, pe marginea Argeșului, 40 de kilometri, printre coline abrupte și stânci amenințătoare. Drumul se îngustează între apă și peretele stâncos și trenul suie, domol, urcușul greu. Pe unul din acești munți se înalță cetatea lui Vlad Țepeș, ruinele unui castel medieval, ridicat în pozițiuni inaccesibile, de către cavalerii celei de a treia cruciadă, în trecerea lor spre Bizanț. Deabia prin veacul al XV-lea au isbutit turcii să-l dărâme, după ce s'a introdus tunul, ca armă de atac.

Sus pe culme trenul întâlnește, apoi, vila d-nei Pya Brătianu, care-și petrece aci lunile de odihnă.

La înapoiere excursioniștii au vizitat palatul și mănăstirea din Curtea de Argeș.

Suntem siguri că toți acei cari au petrecut ziua de Duminică la Cumpăna, s'au înapoiat în București aducând cu ei amintirea unei zile frumoase, trăite în mijlocul naturii.

Pentru săptămâna aceasta „Realitatea Ilustrată” organizează primul „Tren Enigmă”.

Direcțiunea Generală a Căilor Ferate adoptă — prin inițiativa acestei tren — surpriza pe care „L'Intransigeant” a făcut-o parisienilor Excursioniștii, pentru cari neînșelatul este o atracție, vor primi desigur cu entuziasm ideea unui tren care-i conduce spre destinații neștiute.

„Trenul Enigmă” organizat de „Realitatea Ilustrată”, va fi format numai din vagoane cu petari și va avea alături un vagon-bufet, așa încât întreaga călătorie să se facă cu maximum de confort. El va străbate, cu viteza de rapid, 1200 de kilometri, oprindu-se în timpul zilei în multe locuri, alese așa fel, încât vizitarea lor să fie cu adevărat o surpriză plăcută. Plecarea se va face dintr-o gară ce n'a fost încă fixată și unde excursioniștii vor fi conduși cu autobuzele, locul de întâlnire fiind la redacția revistei „Realitatea Ilustrată”, în ziua de 5 August, or. la orele 8 seara. Întreaga excursie va dura două zile și două nopți, înapoierea în București fiind hotărâtă pentru ziua de 7 August, la orele 24. Prețul acestei excursii e de 680. — și 850. lei.

FEMEIA DE PE LUMEA CEALALTĂ

Această substanță vitală să fie
o ectoplasmă?

Intâmplarea povestită aci e reală
sau imaginară?

Oricare ar fi răspunsul însă, se
vor găsi mulți cititori cari să scrie
autorului acestei nuvele, spre a afla
unde pot găsi acum pe „Femeia de
pe lumea cealaltă”.

Nu știu prin ce întâmplare — să spun fatalitate? — m'am hotărât să-mi petrec vacanța în Scoția. O astfel de hotărâre dovedește că, pentru motive personale, de ordin sentimental, țineam cu orice preț, să iag de amalgamul monden al Vichy-ului sau Deauville-ului.

Voiam să călătoresc singur și să văd pământuri noi, în nădejdea văgă de a-mi presăra viața cu aventuri neașteptate.

Inverness! Mai înainte ca trenul să fi avut timpul să pornească, îmi veni în minte silueta neuitată a lordului Gilbert Morisson, un gentleman înalt și elegant, pe care-l întâlnisem, cu doi ani în urmă, la St-Jean-de-Luz. Ne cunoscusem pe terenul de golf.

Lordul Gilbert Morisson, care trecuse de cincizeci de ani, îmi arăta o deosebită simpatie. Venise în Franța ca să-și aline și el unele suzrințe morale. Îmi vorbise deseori despre copilăria, pe care și-o petrecuse într'un castel din Scoția. Două amintiri triste îl îndepărtaseră de țara natală: moartea aproape simultană a mamei sale — pentru care avea o afecție deosebită și a tinerei lui soții de a cărei moarte timpurie nu se putea mângâia.

Aceste două femei îi înfrumusețaseră viața. Neconținut, Morisson le regreta, fără nădejdea de-a le uita vreodată.

Iată însă că amândouă făcurăm cunoștință cu o tânără și frumoasă femeie a cărei înfațișare ciudată provocase în mine o puternică pasiune.

Poate că eram prea tânăr, ca să pot inspira încredere Lolei Morquez. Cu toate eforturile pe care le-am făcut ca să-i rețin atenția și în ciuda tuturor iluziilor mele Lola își arăta tot mai mult preferința pentru lordul Gilbert Morisson.

Alături de ea, nemângâiatul scoțian găsi alinarea suferințelor sale morale. La sfârșitul vacanței, plecăm împreună. Când ne luarăm rămas bun, lordul îmi mărturisă că va încerca o existență nouă, în tovărășia Lolei, care nimerise să-i fie soție. Mai adăogase apoi:

— Dacă ne vizitezi țara, vino să ne vezi. Vei fi bine venit!...

Uitasem — e drept — de această invitație cordială.

Un șerut răgușit anunța plecarea trenului. Mi-am luat repede valiza și pardesiul și, dintr-o săritură, am ajuns pe peron. O neînvinșă curiozitate mă împingea să revăd pe Lola și pe soțul ei. Mai înainte de-a avea timpul să regret gestul meu spontan, lanțul de vagoane dispăruse...

* * * Cluj / Central

Proprietatea señorală a lordului Gilbert Morisson domina un podis pustiu. O alee dreaptă, cu arbori seculari, deschidea drumul spre castel. Un grilaj heraldic interzicea trecătorilor intrarea pe acea alee. Vizita mea fu anunțată de dăngănitul grav al unui clopot.

Dar nimeni nu veni să-mi deschidă. Am așteptat astfel câteva minute, închipuindu-mi că stăpânii castelului lipsiau și mă pregăteam să sun din nou, când spre marea mea nedumerire, văzui poarta cea groasă deschizându-se singură. Scârțâitul broaștei fu urmat de îndepărtarea barelor de fier. Sovăii o clipă, înainte de-a face un pas. Poarta era acum dată de perete. După ce mă hotărâi să intru în parc, ea se închise, încetșor, în urma mea.

Să mă fi impresionat tăcerea și sălbăticia ținutului? Avui, brusc, senzația fizică a prezenței unei făpturi invizibile, alături de mine. Cum să explic, prin cuvinte, umbra, acea refrângere de lumină, care se afla în fața mea, pe aleea castelului?

Noaptea se coborise deabinelea. Trecusem de mult de vârsta la care mă lăsam turburat de ora nedeslușită când ziua ce ia sfârșit, se îngroapă în neantul eternității.

Îngrijorat totuși, urcai, cu teamă, treptele scării ce ducea la intrarea principală a castelului.

Deodată, ușa cea mare, din fața mea, se deschise și se închise cu o precizie uimitoare care-mi arăta că lordul Gilbert Morisson prevăzuse reședința sa cu o instalație electrică perfectă.

Intrădeavă, o lampă se aprinse deasupra capului meu, fără să văd vre-un servitor. Am rămas nemișcat și voiam tocmai să deschid gura când o altă ușă, din stânga mea, se deschise tot în chip misterios. Pașii intrigat intracol; era un salon în care lămpile se aprinseră tot autotomat.

După zece minute lordul apără în prag. Prezența lui — o mărturisesc — mă făcu să prind puțin curaj.

Gilbert Morisson îmbătrânise. Tamplele lui, aproape albe, accentuau cu putere distincția aristocraticelor sale trăsături. Păru foarte surprins că mă vedea și nu-mi întinse mâna decât după vre-o câteva secunde.

Cu voce tăragănată, schimbată oarecum, și care trăda o bucurie sinceră, lordul mă întâmpină cu multă căldură.

— Vizita d-tale înseamnă o mare fericire. Te rog să-mi îngădui să-ți ofer ospitalitatea.

După ce ne strânseram mâinile, cu afecție, întrebai:

— Dar Lady Morisson? Sper că e bine?!

El se gândi o clipă, mai înainte de a-mi răspunde:

— Da... mulțumesc. Se prea poate să n'o vezi însă. Multe scuze din partea ei. Vom cina numai noi doi.

Cu cât scoțianul vorbea, cu atât mă incredintam că atitudinea lui nu era de fel firească. Fui cuprins chiar de o indispoziție nedeslușită, din pricina privirii lui fixe și a frazelor pe care le rostia pe ton uniform.

Spre a-mi justifica vizita, începu să-mi vorbească despre amintirile noastre și nu știam cum să-i ascund decepția de-a n'o vedea pe Lola. Lordul Gilbert Morisson mă asculta fără să încerce însă, să-mi răspundă. Monologul meu nu luă, astfel, sfârșit, decât în clipa când trecuram la masă.

Invitația fusese făcută de o ușă care se deschisese singură, în tăcere, ca toate celelalte. Găzduitorul meu șopti:

— Poți să ne servești!

Fu cu neputință să-mi dau seamă cui se adresa acest ordin.

Într-o sufragerie încăpătoare, decorată cu lemn sculptat, pe care se deau agățate fâvi grele de argint și covoare scumpe, am văzut două taccâmuri așezate, față în față, pe o masă lungă de stejar masiv.

Chiar mai înainte de-a începe să mănânc, m'am simțit cuprins de o mare plictiseală. Tot timpul vorbisem aproape singur. Am vrut, apoi, în mai multe rânduri, să-l întreb pe lord care erau motivele absenței soției sale și n'am îndrăznit s-o fac. În acele clipe chiar, eram martor al celui mai inexplicabil fenomen, la care a putut să ia parte, candva, un om.

Văzui deplasându-se în aer, între ușă și masă un castron cu supă, ce părea susținut de o creatură nevăzută. Lordul Gilbert nici nu mișca, nici nu spunea nimic. Era, desigur, obicinuit cu acest spectacol.

Castronul se îndreptă spre mine. Eram gata să scot un strigăt de groază și să-mi părăsesc scaunul cu un salt, când varul rămase nemișcat în apropierea mea. Atunci văzui cum o lingură de pe masă se ridică singură, sări în castron și se goli, de trei ori, în fațura mea.

În urmă, cele două obiecte trecură singure pe dinaintea lordului Gilbert, care fu servit în același chip.

Cum nu mai eram în stare să mă mai mișc, acesta mă întrebă:

— Nai poftă de mâncare?

Indiferența lui îmi înșuflă mult sânge rece și începui atunci să sorb din supă, care era foarte gustoasă.

Dar surprizele nu se terminară aici.

Cu tot amorul meu propriu și în ciuda voinței mele, de-a nu mă arăta fricos, față de lordul Gilbert care era, desigur un inventator genial, simții gheața groazei cuprinzându-mă până în măduva spinării, atunci când asetai la rețenigmatu cum fură servite și celelalte feluri.

Farfuriile și tacăturile noastre fură înocente ca altele noi. Le văzui dispărând, ridicându-se de pe masă, sau așezându-se, fără nici o intervenție perceptibilă cu ochii, pe eștile sau mâinile. În fața unei asemenea realități complexe, murea mi se oprise în loc.

Cu tot aerul de indiferență lordul Morisson părea că savurează, flegmatic, spaima ce-mi prilejuise. Nu îndrăzniam să-i pun întrebări, dar așteptam nerăbdător să-mi dea, singur, explicațiile pe care eram îndrituit să le pretind.

De mult încetaseam de-a mai vorbi și lordul tot nu părea să fi băgat de seamă acest lucru.

La desert, Morisson dădu ordin.

— Kate, ne vei servi ceaiul și ținemurile în sala de fumat.

Cui putea fi adresat acest ordin?

Ne aflam doar singuri, amândoi, în fața celor patru pereți ai sufrageriei. Nu mai aveam nici curajul de-a mai face vre-un gest, de teamă să nu mă lovesc de fantoma care nu înceta să ia și să aducă obiectele ce se perindau la masă.

Cu un zâmbet, de politetă, lordul Gilbert îmi zise:

— Am fost servit cu stângăcie, dar... vrei?! Kate a îmbătrânit...

Trebuie s'o iertăm...

El adăugă apoi:

— Să trecem în fumoar. Te voi prezenta mamei mele și celei dintâi lady Morisson.

Punerea în scenă nelipsită de fantezie la care fusesem martor, îmi prilejuise mai puțină neliniște decât uitarea cuvinte ale lordului Morisson. El voia să mă recomande mamei și otinei sale soții care, amândouă, muriseră cu vre-o câțiva ani în urmă.

Omul acela era sau un nebun, sau un geniu. Mai palid decât ceara și cu mâinile sculturate de-un tremur groaznic, bolborosii:

— Lord Gilbert...

Privirea sa, fixă, mă întepenii locului.

— Vino! exclamă el.

L'am urmat străbătând galeriile castelului pustiu și tăcut, am pătruns într-o încăpăre mare, luminată cu discreție de două sfeșnice cu mai multe brațe. Aspectul acelu salon era mortar. Desi temperatura nu era de loc scăzută, câteva vreascuri se consumau în cămîr.

Lordul Gilbert făcu semn spre un fotoliu:

— Ia loc, te rog. Kate îți va aduce îndată ceaiul. Între timp îmi voi reculege forțele creierului...

Morisson se întoarse cu spatele spre cămin și astfel, nu-i mai putui deosebi expresia feței.

Deodată în tăcerea infricoșătoare, ce părea înșufletită de viața unei alte lumi, ușa se deschise din nou făcând loc unei țâvi pe care se aflau patru cești, un ceainic, două pahare de lichior și o sticlă cu whisky. Tava se așeză singură pe o masă rotundă, aproape de mine.

Eram cumva jucăria vunei sugestii? Începu să mă gândesc la isprăvile fahchirilor și la fenomenele inexplicabile ale hipnotizării. Îmi reamintii și de inelul lui Gyges, care îngăduia celui ce-l purta, să se facă invizibil, pentru toată lumea inconjurătoare.

Ca să-mi desmortesc puțin nervii, sorbii două cești de ceai. Trecu un sfert de oră. Lordul Gilbert se apropia de mine, mă bătu pe umăr și-mi făcu semn să mă ridic. Mă conduse spre un fotoliu necupat, alături de cămin, unde, se inclină ceremonios.

— Dă-mi voce, mamă — spuse el — să-ți prezint pe unul din cei mai buni prieteni...

Mă inclinai și eu, fără voce.

— Mama e foarte măgulită de vizita d-tale, îmi spusă el. În fiecare seară vine și lucrează alături de mine. Desi în mormânt ea își consacără timpul binefăcărilor, tricotând haine călduroase, pentru săracii din oras.

Aerul meu de neîncredere îl isbi puternic, fără să-l stingherească totuși.

— Privește! adăugă el.

Văzui atunci — și's gata să pun jurământ că nu mint — un ghem de lână, așezat pe podelele, care se desfacea, încetul cu încetul, precum

și un tricou început, care creștea, ochi cu ochi, sub două croșete mănuite de degete pe care nu le puteam vedea.

Lordul Gilbert îmi mai spus:

— Lady Morrișson e scuzabilă. E cam sălbatică. Singura ei pasiune e pianul. Iat-o cum stă în fața notelor.

Nedumerit, l-am întrebat:

— Mi-ai spus, dacă nu mă'nșel, că prima lady Morrișson a murit de o bună bucață de vreme?

— Sunt șalzezi și două de luni, în seara asta chiar.

— Atunci cum cântă la pian?

— Ascult-o te rog... E o muzicantă divină.

Clapele pianului imprăștiu acorduri tânguitoare, sunete strani pe care nu le mai auzisem niciodată. Concertul acesta ideal, eterat, mă impresiona dincolo de orice margini. Simțiam cum forțele nervoase mă părăsiau.

Aproape de cămă, deasupra fotoliului, croșetele, suspendate în vâd, continuau să tricoteze. Prăbușit într-o *chaise-longue*, lord Gilbert își ținea capul între mâini. Uitase de prezența mea, pesemne.

Groaza de-a nu inebuni mă readuse la realitate. Singur viu, în acea lume de spectre, mă sbuciumam să-mi păstrez mințile...

Deodată găsi, în fundul încăperii, o draperie neagră pe care o luașem, la început, drept perete. Ce se ascundea îndărătul acelei perdele funerare? Morrișson era sau un maniac sau un iluzionist și-am voit să mă conving.

M'am ridicat fără șgomot și am tras brusc, de un șnur. Un strigăt mi se înăbuși în gât. În fața mea, pe un scaun, se afla Lola Marques, frumoasa Lola, a doua lady Morrișson. Lividă, cu pleoapele închise, aproape imaterializată, cu mâinile-i fine înțepenite pe genunchi, femeia aceea pe care o iubisem atât altădată, părea cu totul lipsită de viață.

Lola era căzută într-o stare adâncă de hipnoză.

— Ce faci!

Dându-și seamă de descoperirea mea, Morrișson se ridicase amenințător.

Eram gata să răspund la un eventual atac. Dar lordul se opri, mai mult desperat decât furios.

— Lord Gilbert, l-am spus eu, vreau să cunosc adevărul. Nu plec decât până nu-l aflu.

— De ce-ai venit? murmură el, abătut...

De ce te-ai strecurat într-o realitate, la care nu poți lua parte?

— Ce înseamnă această mistificare macabră?

Un șgomot de sticlărie spartă mă făcu să tresar. Cioburi de cristale se amestecau cu bucăți de zahăr, pe covorul gros.

— Vezi? Ai gonit-o pe Kathe, imi spus lordul. Nici n'a mai avut putere să țină tava în mână. Și pianul a tăcut.

— Dar cine e această Kathe și unde vezi d-ta pe prima lady Morrișson? N'o văd decât pe actuala, și încă într-o stare de plâns.

— Lola nu are nevoie de compătimire. Nu-i cădă de puțin nenorocită.

O întâmplare mi-a îngăduit să-mi dau seama că e un medium de-o sensibilitate ne mai văzută. Am avut, referitor la ea, multă corespondență cu câțiva membri ai „Institutului de cercetări psihice” din Londra și, în înțelegere cu ea, am procedat la unele experiențe. Am băgat astfel de seamă că în cursul somnului hipnotic, greutatea ei scădea la jumătate. Cel inițiat își explică că Lola exterioriza „substanța ei vitală” care în timpul somnului, putea fi captată în folosul morților, cari roiesc în jurul nostru. Ispita era prea mare. Dacăș încerca să redau viață, pentru câteva clipe măcar, ființelor dragi și dispărușe? mi-am spus eu. Astfel am isbutit în încercarea mea, cu o ușurință nespūsă. Atmosfera monotonă a serilor petrecute aci mă imbiară să reînnoiesc experiențele, care se făceau din ce în ce mai doveditoare. Din neașteptat acum trecutul, reînviind acest „altădată” care fu, pentru mine, cea mai fericită podoabă a vieții. Repede, mă descotorosii de servitori. Kathe, o servitoare credincioasă, moartă la adânci bătrânețe, în serviciul meu, le luă locul...

Arătând cu degetul spre Lola care-și continua somnul, ei încheiă emoționat:

— Fără știrea ei, femeia aceasta a făcut din mine un zeu. Singură voința mea a fost în stare să distrugă groaznică operă a morții și întocmai cum Iisus a făcut cu Lazăr, tot așa am spus și eu celor trei femei: „Părășiți-vă sicriile și întoarceți-vă acasă!”

— Prin urmare, strigai eu indignat, jertfesti zilnic o creatură vie și frumoasă, pentru pornirile d-tale criminale?!

— Nu puteam face altfel? Și pot fi oare considerat criminal, cu adevărat, fiindcă am chemat spiritele celor pe cari l-am iubit nebunește?

— Trezește-o! l-am ordonat eu, arătând cu mâna spre lady Morrișson. Nenorocita Lola, sclava lordului despot, își veni încet-încet, în fire. Slăbiciunea ei era extremă și sedințele acelea îi sleiau puterile. Când deschise ochii, femeia mă fixă câteva minute, mai înainte de a-mi vorbi. Nedumerirea ei era mare văzându-mă alături de ea.

— D-ta?! îngână ea în sfârșit.

Prezența lordului Gilbert mă împiedică să-i pun întrebări. Morrișson îi explică sosirea mea neașteptată. Neavând nici o dispoziție să suport banalitățile unor flecăreli, fără interes, am rugat pe găzduitorul meu să mă conducă în camera pe care mi-o destinase.

Depart de mine gândul să adorm în acest cuib cu fantome. N'auvii nici măcar curajul să sting lumina. Dorința de-a vedea din nou pe Lola imi înțerbântă mințile și-mi imaginău mi și mii de planuri temerare, fără ca totuș să mă opresc la vreunul. Castelul imi era aproape necunoscut și nici n'aveam convingerea că tânăra femeie doarme într-o încăpere separată.

Teama și nehotărârea mă trământară până în zori.

Deodată, câteva bătai discrete în ușă mă făcură să tresar din pat. Nu îndrăzniam nici să mișc, nici să răspund; dar glasul Lolei goni repede groaza ce mă paralizase.

— Eu sunt! Eu sunt! Vreau să-ți vorbesc, imi șopti ea, ca să nu fie auzită.

M'am îmbrăcat în grabă, ca s'o pot primi. Ea nu vru să intre în camera mea și de îndată ce deschisei ușa, imi strânse mâinile, cu multă nervositate și mă împinse spre un mic salon nelocuit, ale cărui mobile innotau în praf.

Lordul Gilbert, fără indoială, nu ne putea auzi de-aci.

Intrevederea noastră fu scurtă și mișcătoare. Implorându-mă, Lola se aruncă la picioarele mele și înecându-se în hohote de plâns, mă rugă s'o salvez. M'am hotărât repede.

După câteva minute, Lola se întoarse cu o valiză. A mea era făcută. Pe dată mă simții cuprins de remușcări, la gândul că în schimbul încrederii ce-mi arătase, îi furam soția. Recus de-aci înainte la puteri omenești normale, îi va fi cu neputință să se mai mângâie, de pierderea Lolei, măc cu prezența celor două femei moarte...

Deși sigur că eram urmăriti de lordul Gilbert, puterăm totuș ajunge la Londra, Newharen și de-aci în Franța, fără nici un obstacol. Mă temeam nespūs de legile britanice și mai ales de nemai pomenita influență psihică, pe care lordul o avea asupra Lolei. Cu o simplă privire ar fi recucit-o pentru todeauna.

De-aci înainte, existența noastră se transformă într-o viață stranie, de nomazi.

Schimbam zilnic domiciliile, hărțuți de frica de a fi descoperiți de Gilbert Morrișson și nici nu îndrăzneam să ieșim pe străzi.

Pentru a pune capăt călătoriilor noastre zilnice, propusei Lolei un ascunziss. Moștenisem dela tatăl meu, o mică vilă la Quillebeuf, pe malul Senei. Aci își petrecuse el ultimile zile. Fusesse pictor-amator și din respect pentru dorința lui, am lăsat atelierul în starea în care se găsea la ora morții lui.

Iată-ne, însfârșit instalați amândoi acolo și gustând câteva clipe liniștite. Toamna se apucase să bronzese câmpiile înconjurătoare. Lola și cu mine începusem să ne cunoaștem puțin câte puțin. Această desvăluire a inimilor, această încredere născândă, alcătuesc cei mai superbi preludii al unei înțelegeri hotăritoare...

Într-o seară, pe când ne îndreptam fiecare spre camera noastră, luai mâinile Lolei și le strânsei cu putere într-ale mele. Privirile noastre se încrucisară cu o nemărginită tandrețe.

Am vrut să-i vorbesc. Deodată ochii Lolei s'au închis. Nările i se dilatară, fața ei luă un aspect cadaveric și degetele i se înțepeniră. Părea cu totul lipsită de viață. La început crezui că leșinase și primul meu gând fu să chem doctorul.

Chibzuind însă, remarcai că Lola de-acum, era aceeaș cu Lola ce-mi apăruse la Inverness, ascunsă în dosul perdelei funerare.

Ca atâtea multe suflete neliniștite, în timpul războiului m'am ocupat și eu cu științele oculte. Imi dădeam astfel seamă că, fără voce, dobândisem asupra Lolei aceeaș influență de care lordul Morrișson abuzase în chip atât de nedem.

Eram singur cu Lola. Se așternuse noaptea. Din curiozitate, stinsesi lampa. De ce m'am lăsat ispitit oare de această dorință blestemată?!

Încetul cu încetul, deosebi în întunericul încăperii, o licărire lividă. Era ceva ce se asemăna cu un voal fosforescent; „substanța vitală”, de sigur, despre care-mi vorbise lordul Gilbert.

Pe semne că aș fi pus repede capăt experienței, dacă amorul meu priu nu și-ar fi bătut joc de avertismentele conștiinței.

Camera în care ne aflam, servise, tatălui meu, de atelier. Gândul mi se opri deci la el. Se scurseră câteva ore, apoi un șgomot ușor și surd imi scutură auzul. A doua zi găsi pe pedestal o pânză albă care în ajun nu se afla acolo.

* * *

Fără voia mea, țineam sedințe în fiecare seară. Nopti tragice de remușcări, groază și bucurie nemărginită.

Tatăl meu, deși mort, trăia alături de mine. Cu toate că era invizibil, își manifesta prezența în chipurile cele mai doveditoare.

El picta, pe pânză, portretul Lolei, cufundată într-o imobilitate hipnotică.

Voim să comunic cu el, l-am rugat să-mi scrie pe o hârtie tot ce-avea să-mi spue mai interesant.

Nu obținui decât răspunsuri vagi: „...In eter...” sau „sunt fericit...” Într-o zi, l-am întrebat dacă există Dumnezeu. El imi răspuse: „Pentru sufletul tău, dacă e curat! Te simți demn de el?” (1).

Într-o dimineață, remarcai o mandolină agățată pe peretele unei camere, dela primul etaj, unde nu intrasem niciodată. Imi adusei astfel aminte că una din surorile mele, moartă acum zece ani, de febră tifoidă, locuise, acolo, câteva luni. Am dus instrumentul muzical în atelier și chiar în aceeaș seară, reînviată prin puterea voinței mele, soră-mea își manifestă prezența, ca și prima lady Morrișson, în castelul său din Scoția.

Nu puteam să ascund adevărul, Lolei. Implorându-o să mă părăsească, ea se împotrivi cu tristeță. La mine, sau în altă parte, știa ce destin o paște.

* * *

Astfel, mă închinai, încetul cu încetul, obiceiului care făcuse din Morrișson tovarășul spectrelor din Inverness.

Fugiam de ființele vii. Renunțând să mă mai întorc la Paris, mi-am neglijat lucrările și am prins gustul neantului, pasionându-mă după el, întocmai cum te inflcărezi după opium sau morfina.

Din fericire, imi mai rămase atâtea minte, ca să pot măsura prăpastia în care mă așundam vertiginos.

Am scris în cele din urmă lui Gilbert Morrișson, arătându-i unde m'am ascuns. El era singurul care mai putea să mă smulgă din brațele înfricoșetorei pasiuni, ce mă condamnase să traesc doar în mijlocul dispăruților.

* * *

Sunt două luni de când am primit o scrisoare din Scoția. Un intențent mi-a răspuns că lordul Morrișson a plecat în America, unde-și petrece convalescența, după o „suferință îndelungată”, de care s'a vindecat.

Cunosc bine această suferință căci sunt, zilnic, prada ei. Pe Morrișson eu l-am salvat. Pe mine cine mă scapă?

Aștept, rând pe rând, crepusculul și noaptea, cu o nerăbdare plină de ură. O duc pe Lola în atelier și o adorm. N'o iubesc. Ea nu-i pentru mine decât materia dureroasă, de unde extrag viața, pe care o dau celor cari nu mai sunt.

În sunetele melancolice ale unei mandoline ce vibrează sub degete invizibile, tatăl meu continuă să picteze.

Am reînsuflețit pe cei cari-mi fură scumpi. Ce altceva mai pot cere? Vreau să evadez din acest infern. De nu, inebunesc.

Cine vrea să-mi vie în ajutor!

Cine are curajul să mi-o smulgă pe Lola?

Dacă public azi această povestire, o fac pentru a chema în ajutorul meu pe toți cari mă vor citi.

Cine primește să mă scape de „Femeia de pe lumea cealaltă”.

Ajutor! Ajutor!

JEAN DE LÉTRAZ
In românește de GEORGES TEDDY

1) Aceste comunicări, foarte vagi, sunt totuș riguros autentice.

COZONACI FRUMOȘI
FĂINA DE AUR HERDAN

O invențiune SENZATIIONALĂ PUTEM AUZI CU MAINILE?

F posibil să „auzim” cu mâinile? Desigur că nu. Funcțiunile celor cinci simțuri nu pot fi înlocuite între ele și pipăitul nu poate ține locul văzului, nici al auzului. Totuși, vederea ne permite să citim, avantaj foarte prețios în deosebi pentru surzii, cari comunică numai pe calea aceasta, cu lumea din afară.

Cei cari se preocupă de soarta acestor infirmi, au mers însă și mai departe. Ei s'au întrebat anume dacă vibrațiile directe ale vocii n'ar face posibilă un soi de „lectură” prin pipăit, cece-ar îngădui surdo-muților să urmărească direct o convorbire. Un savant german, profesorul Lindner, de la Institutul Heincke din Lipsa — unul din cele mai vechi așezăminte europene pentru educarea surdomuților — și-a închinat viața pentru înfăptuirea acestui desiderat. Rezultatele obținute până acum de d. Lindner apar extrem de interesante.

TEATRU DE PĂPUȘI PENTRU SURDO-MUȚI
Copiii ascultă cu ajutorul undelor electrice dialogurile personajilor

Intr'adevăr, dacă acest fel de educație, începe din copilărie, sunt deajuns 6—7 ani, pentru ca o persoană să poată „citi sunetele”, cu ajutorul pipăitului.

UNDA SONORĂ MATERIALIZATĂ SUB DEGETE

Să vedem în ce constă problema. Vom pricepe astfel mai ușor funcționarea aparatelor Lindner.

Vibrația sonoră cea mai simplă, care nu poate fi descompusă în alte elemente, este aceea a unui diapazon. Unda sonoră emisă de un diapazon se numește „armonică”. Diagrama, care reprezintă grafic această armonică, are exact aceeași înfățișare ca a unei unde hertziane întreținute, folosită în transmisiunile de radio.

Un sunet complex, cum ar fi de ex. emisiunea unei vocale, a unui diftong, a unei silabe oarecare, prin vocea omenească, are, dimpotrivă, o diagramă cu un traseu complicat, și este absolut caracteristică. Un specialist al științei fonetice poate, recunoaște,

numai după forma unei asemenea diagrame, care este sunetul pronunțat.

Profesorul Lindner cere tinerilor surdomuți, pe care-i educă la institutul său din Lipsa, exact același „tour de force”, adresându-se însă de astă dată nu simțului vederei, ci facultății lor tactile. El realizează această delicată operație prin *materializarea unei sonore amplificate*.

Primele sale încercări datează din 1908. Fotografia alăturată reprezintă dispozitivul ce-l folosia în acest scop, dispozitiv pe care-l întrebuințează încă și astăzi, alături de un nou procedeu, mult mai rațional, bazat pe o aplicație a electricității. Iată și principiul de funcționare al aparatului:

O membrană lată are în centrul ei un vârf ascuțit. Vorbind destul de tare în fața membranei, aceasta imprimă vârfului o serie de vibrații, ce caracterizează silabele succesive rostite, precum și timbrul vocii, care le-a pronunțat. Acesta este de fapt principiul înregistrării fonografice. Intr'adevăr, e suficient să învârtim un cilindru dintr'o materie plastică în contact cu vârful, pentru a înregistra vibrațiile menționate într'un șanțuleț fin ondulat. Dacă așezăm acum degetul arătător pe vârful care vibrează, ne-am substituit cilindrilor înregistrați. E vorba să executăm deci „operația” cilindrilor și tot atât de bine ca el, adică să recunoaștem în trecerea lor diferitele sunete. Dacă ajungem la acest rezultat, nimic mai ușor — cu puțină atenție — decât să recunoaștem și înțelesul vorbelor, după ordinea lor. Simțul auditiv nu face în definitiv altceva, interpretând vibrațiile timpanului.

APARATUL PENTRU SURDO-MUȚI

Procedeu descris, cel mai simplu din toate, cel mai mecanic, și care înlocuiește un om printr'un fonograf, nu este însă și cel mai bun. Aceasta întrucât însuș organul pipăitului, cel mai grosolan din cele cinci simțuri, cuprinde mult mai multe facultăți de sinteză, decât cel mai perfect mecanism. Profesorul, ținând un copil în brațe, apasă mâna acestuia pe o placă: suportul cutiei ce înregistrează sunetele. Vibrațiile instrumentului se propagă în mobilă, fără a-și pierde caracterele distinctive, astfel ca mâna aplicată întreagă pe lemn, primește pe toată întinderea ei impresiile undulației sonore. În timp ce profesorul vorbește, elevul privește într'o oglindă înclinată mișcările buzelor acestuia. Această interpretare auxiliară cu ajutorul văzului îl ajută să identifice mai bine sunetele, cari defilează sub mâna lui. Se știe că un punct important din educația surdo-muților constă tocmai în înțelegerea unei convorbiri, numai după simpla vedere a mișcărilor buzelor celor cari vorbesc.

După o serie de lecțiuni de felul acesta, practicate cu toată răbdarea și începute încă din 1908, elevii profesorului Lindner au ajuns să poată realiza operația de transpunere, atât de grea, care li se cerea. Se vorbea în fața membranei și fără ajutorul oglinzii ei, scriau fraza pronunțată.

Acest dispozitiv, oricât ar fi de original și interesant din punct de vedere educativ, nu putea să aibe un mare viitor practic, deoarece obliga pe fiecare elev să-și transporte cu el o cutie voluminoasă și deci incomodă.

Dece o cutie voluminoasă și nu o simplă diafragmă de fonograf? Pentru că vibrațiile sonore, pentru a deveni sensibile la pipăit, trebuie să aibe o amplitudine mult mai mare, decât aceea cu care ne mulțumim la înregistrarea fonografică. Problema se prezintă astfel sub adevăratul ei aspect, ea se reduce la o chestiune de *amplificare fidelă*, care să nu deformeze diagrama reprezentativă a silabelor.

INTERVENȚIA AMPLIFICĂRII ELECTRICE

O asemenea amplificare fără deformații putem s'o producem astăzi și pe altă cale decât aceea a unor cutii mari de rezonanță. O întâlnim zilnic la difuzoarele de radio și gramofon electric.

Amplificarea electrică a deschis un orizont nou cercetărilor profesorului Lindner. El și-a dat seama că în cazul său, n'avea nici un înțeles să folosească amplificarea sunetului, cu ajutorul lămpii cu 3 electrozi, pentru a acționa un haut-parleur și nici chiar pentru a face să vibreze *meccanic* o membrană, pe care mai logic era să-i facă pe aceștia să simtă direct variațiile curentului electric.

Din moment ce, grație lămpilor de radio, dispunem după voie de *intensitatea și tensiunea* curentului „electro-sonor” folosit pentru amplificare, nimic mai ușor decât să aducem aceste două însușiri ale curentului în asemenea condițiuni, ca să impresioneze electric, prin simpla atingere, mâinile elevilor.

Nici omul — și probabil nici vreun alt animal vertebrat — n'are un „simț electric” propriu zis. Electricitatea acționează asupra fibrelor mușchiulare prin intermediul nervilor sensitivi, cu în faimoasa experiență a lui Galvani, cu broasca jupuită. Se știe că aceasta execută o serie de contracțiuni, numai prin aplicarea unui slab curent electric de la o pilă. Abatele Nollet a procedat mai brutal, când, după cererea lui Ludovic XV, a format un lanț dintr'o companie de soldați francezi și a făcut să treacă un fior

unanim dealungul acestui lanț, de oameni; prin descărcarea unei mașini electrostatice. Provoacă astfel o descărcare oscilantă de „înaltă frecvență”, datorită unei scântei electrice, întocmai ca Hertz, care mai târziu cu două veacuri producea pe aceeași cale primele unde electrice.

Un elev surdo-mut, care ascultă cu mâinile.

În cazul nostru însă, avem a face cu unde „muzicale”, sau de „joasă frecvență”, al căror număr de vibrații pe secundă este suficient de redus ca să ne poată impresiona simțul auzului. Dozajul curentului electric suficient pentru a impresiona organismul nostru, fără a-l incomoda, nu cere decât oarecari dibueți.

Profesorul Lindner dă elevilor săi să țină cu toată mâna, doi electrozi cilindrici, destul de voluminoși după ce mâna le-a fost

umeziță înainte. Curentul electrosonor este produs atunci de-un microfon și întărit într-un amplificator special.

Când elevii auditori sunt în număr suficient se formează un lanț întocmai ca acel al soldaților lui Ludovic XV.

Așezați în fața unei scene, copiii împreună cu profesorul lor, asistă la dialoguri care sunt totdeauna imprimate pe o bandă de hârtie, ce se desfășoară concomitent în fața lor. În chipul acesta, lecția devine amuzantă și elevii au posibilitatea să-și controleze impresiile lor tactile, comparându-le cu textul înscris.

VIITORUL METODEI LINDNER

Mecanismul sufletesc al metodei Lindner utilizând electricitatea, interesează mai puțin simțul pipăitului decât acel muscular. Adevăratul suport al senzației electro-sonore este un circuit profund, compus din mușchii și nervii din partea superioară a corpului. Rezultă deci că problema care se pune auditorului surd este exact invers — deși de aceeași natură — aceeaia pe care o rezolvă un virtuoz muzician.

Virtuozul, când se așează *intâia oară* la pian, vrea să reconstitue sunetele muzicale, cu ajutorul gesturilor muzicale. El face aceste gesturi, mai întâi *raționând* deplin conștient de mișcările lui și de senzațiile mușchiulare corespunzătoare. Apoi, pe măsură ce progresează, aceste mișcări devin instinctive și gesturile ajung cu timpul inconștiente: simple mișcări reflexe. Așa de ex. Beethoven, deși surd, cânta sonatele sale pe care nu le mai auzia cu urechea, ci numai reportându-și conștiința la mimica gesturilor lui de executant.

Ceea ce profesorul Lindner cere în definitiv elevilor săi este să imite pe Beethoven în această privință, adică să interpreteze senzațiile mușchiulare, subtile și variate, pe care le provoacă într-insul curentul electrosonor.

Și astfel, printr-o educație răbdătoare, ajunge să-i aducă la o „înțelegere” a senzației sonore.

În special, elevii săi cari învață „să vorbească” — acesta este încă un punct din educația surdomușilor — dobândesc o facultate incomparabilă a noțiunii de accent și ritm.

Este incontestabil că metoda lui Lindner deschide orizonturi nebănuite și pline de făgăduințe acelor nenorocite făpturi pentru care nu există lumea auzului.

R.

Ce nu știe toată lumea

CHINEZUL INCORNORAT DE...
NATURĂ

CEA MAI MARE MARCĂ
POȘTALĂ DIN LUME

SAREA CA MONEDA ÎN
ETIOPIA

Capul chinezului Fu-Chiang este decorat cu două coarne în lungime de câte 30 cm.

CIUDAȚENII ALE NATURII

Trandafirul din Jeriho se rostogolește dela sine prin pustiu, până ce dă de un loc în care se găsește apă.

Albina își mișcă aripile de două până la trei mii de ori pe secundă.

Cea mai mare marcă poștală din lume a fost emisă în 1913, în China, și are o lungime de 20 de cm. și o lățime de 12 cm., adică dimensiunile unui plic obicinuit.

Sarea cristalizată se întrebuințează ca monedă în Etiopia. Dacă etiopianul întâlnește un prieten, îi dă să lingă o bucată de sare monedă; iar dacă vrea să aibe măruniș, nu se duce pe la vecini să schimbe, ci rupe bucată de sare în bucățele mai mici.

Și broaștele țestoase își au derby-ul lor

În grădina zoologică din Londra s'a organizat o întrecere originală între niște broaște țestoase ariase. Spre a determina niște creaturi inferioare cum sunt broaștele țestoase, să se preleze la o cursă de asemenea natură, li s'a ținut, în fața botului o banană.

Javra dracului!... și când te gândești că deabia m'am înscris la Societatea pentru protecția animalelor.

Vara
în voiaj
în excursiuni

Inviorează,
răcorește,
ușurează
digestia

de
RICOLÈS

Bucuriile vilegiaturei

Vara, în timpul lunilor călduroase, de vacanță, omul își uită necazurile. Precupărilor serioase și oboseitoare sunt amânate pentru timpul de iarnă și conveniențele sunt parțial eliminate din viața de fiecare zi.

Așa se face că fotografia a putut fixa aceste două atitudini: pe Ion Pribeabu la Constanța, și un grup de vizitatoare ale unor stațiuni balneare din Germania, care-și petrec ziua toată în costum de baie, își iau masa în aceeași toaletă și sunt servite de chelnerițe îmbrăcate tot atât de sumar. Aspectul e destul de amuzant.

Ce-a văzut trimisul nostru special la Hollywood

Corespondentul nostru, din Los Angeles, dorind să ne trimetă un reportaj asupra activității din vara aceasta, la Hollywood, s'a deplasat până acolo, cu gândul să facă o anchetă.

În loc de reportaj el ne-a trimis această fotografie, fără alte comentarii. Vedem aci figuri proeminente ale ecranului american într-o dulce somnolență, după ce-au avut grija să se ferească de indiscreții, afișând — cu humorul lor caracteristic — anunțul următor „Pericol, oameni cari lucrează!”

44.170 SAU TRAGEDIA UNUI ANONIM

— | — Un caz pasionant de moarte civilă — | —

I ȚI simți capul încercuit într-o minghinea uriașă. Gândurile se învârtesc straniu, în zvâcniri apropiate demenței. Și'n noaptea opacă, fără de capăt, pașii nu mai pot înainta și te prăbușești sleit de vlagă pe parapetul universal al inconștienței.

Cu senzațiile acestea porți adeseori în tine viziunea tragică a răsboiului. Prăpădul lăsat în urmă nu-și va închide rănile decât odată cu dispariția celor cari au trăit sub zilele lui.

Un epilog al marelui război agită acum lumea intelectuală și nu mai puțin marea masă a Italiei. Dar să reconstituim complexul eveniment, care a stârnit atâta durere, ură și curiozitate mai ales.

În Aprilie 1926 a fost găsit pe străzile Turinului un individ într'un hal de nemaipomenită mizerie. Cum se numește, de unde vine, ce țintă are, au fost întrebări zadarnice puse de către autorități. Nenorocitul își pierduse memoria. În ochii de un calm morbid, citiai efortul disperat al unei zadarnice reîntoarceri spre trecut. Însfârșit a fost predat ospiciului din Collegno, fără ca să i se poată stabili identitatea.

Și desigur că soarta acestui om nici n'ar fi fost cunoscută, dacă n'ar fi atras în lanțul complicat al acestei tragedii umane o femeie, aparținând uneia din cele mai de seamă familii din Verona.

Julia Cannella avea douăzeci și trei de ani în 1915, când soțul ei, unul din cei mai distinși profesori ai Seminarului din Verona, a plecat în război. Rănit într'una din luptele, de pe câmpiile Macedoniei și dispărut apoi fără urmă, căpitanul Cannella era socotit ca mort, de către toată lumea afară de soția lui, care printr'un ciudat instinct continua să-și crească cei doi copii, în credința că „tatăl” se va reîntoarce.

Într'o zi, o gazetă îi aduce vestea că în ospiciul din Collegno se află un om fără nume — 44170 — a cărei fotografie — de-o asemenea asemănare cu soțul dispărut — îi dă nădejdea și convingerea regăsirii.

Cine poate descrie, bucuria nespusă a femeii, care recunoaște în omul fără identitate pe bărbatul mult așteptat. Vocea, privirea, gesturile, nimic nu-i tulbură credința că într'adevăr nu se înșeală. Prietenii confirmă ceea ce sufletul recunoscuse. El aduce acasă. Memoria pare că-i revine uneori. Își aduce aminte de-o mulțime de lucruri dragi — pe care poate le-a auzit dela alții — spun astfel adversarii. Ce fericită e acum d-na Cannella, că și-a reclădit

însfârșit căminul. Dar se pare că fiecare dragoste mare trebuie să ascundă o ciudată tragedie.

În viața plină de înțelegere dintre cei doi soți, apare intervenția surprinzătoare a unei familii — Bruneri — care susține că omul din Collegno nu e altul decât tipograful Mario Bruneri — un hoț evadat din pușcărie. Tovarășii de muncă, oameni simpli — vin și-l recunosc. Fratele și soția deasemenea. Numai mama lui Bruneri tace. Atitudinea ei pare justificată. Aparent preferă să-și renege fiul, pentru a-l lăsa să trăiască în pace și fericire ca profesor Canella — decât să-l înfunde din nou între zidurile închisorii. Atitudinea acestei femei este în orice caz admirabilă.

Dar câtă ură, câtă îndârjire în soția tipografului! Ea e cea care măturisește că nu poate avea liniște până când cel care a părăsit-o ca un ticălos, nu va deveni iarăși un număr în marea masă a osândiților. Justiția, presa, sunt întărite cu noi destăinuirii, cu noi amănunte de senzație. Presupusul profesor Canella asistă la tot acest vârtej cu o stăpânire de sine surprinzătoare. Nu recunoaște pe nimeni din adversari și nu vrea altceva decât să fie lăsat lângă soția lui, cu care în decurs de patru ani de conviețuire are doi copii. Ca într'o tragedie antică — Julia Canella își strigă desnădejdea și cu nici un chip nu se poate împăca cu gândul că omul, pe care-l iubește, e un înșelător. Acela care a știut să-i reștepte toate fibrele dragostei nu poate fi un proletar deghizat sub masca unui profesor. Ce genial actor trebuie să fie în acest caz omul simplu, care a îmbrăcat haina unei vieți necunoscute lui până atunci. Insuși apărătorul, marele penalist Carnelatti îi spune: Dacă d-ta ești într'adevăr Bruneri, atunci îți putem fi elevi...

Justiția însă a fost neîndurătoare și pentru a treia oară, Înalta Curte de Apel pronunță verdictul de recunoaștere a lui Mario Bruneri — lucrătorul osândit — redându-i starea civilă a acestuia.

Disperarea soției dacă nu a reușit să clinească justiția oarbă, în neîndurarea ei a isbutit totuși să miște o mână de suflete, care recunoscând sau nu pe Canella sau Bruneri, înțeleg totuși că aici lupta se dă între dragoste și ură — aceea a Brunerilor cari nu au alt scop decât să distrugă fericirea înșelătoare sau nu, a două ființe.

Cine știe dacă nu vor reuși Caneliștii, al căror număr se înmulțește pe zi ce trece să scuture paragrafele neîndurătoare ale justiției, pentru fericirea unei femei care iubește. X.

Suflete schilodite

O problemă importantă a cărei nerezolvare imediată își aduce micul ei aport la înăsprirea crizei morale în care ne sbatem cu atâta îndârjire. Străbateți centrul unui mare oraș. La fiecare pas prin hoteluri, cafenele, baruri, restaurante întâlnești minori salariați îndeplinind servicii jig-nitoare pentru orice vârstă. In-

cerci să intri în intimitatea picolo-ului de zece ani — o mână firavă de oase — de un an încheiat în slujba marelui hotel S... Copilul cu pielea feței ca o coală albă de hârtie și ochi iscoditori de vererifă, poartă cunoștințele unui om matur într'ale vieții.. Clipește cu înțeles când îi încredințezi vre-o misie cu substrat dubios și-ți dă răspunsuri atât de dibace că-ți stârnește oarecare uluială.

— Cum te simți aici ?
— Mai bine ca oriunde... Mân-care strașnică, gologănași ori-când vrei....

— Și ce poți face tu cu ei ?
— Să n'ai ce face cu banii !
Copilul miroase a bere. O perso-ană în vârstă dela primul etaj simte o plăcere deosebită să-i dea să bea. Il chiamă în camera lui și barându-i apoi ușa, nu-l lasă din mâini, până nu-l silește să toarne pe gât câteva păhărele de vin infundat, sau lichior. Cop-ilul umblă pe săli, cu privirile păienjenite și pașii împleticiți. Servitorii râd, clienții se amuză și scopu-i împlinit.

Mama lui, „madamă” la acelaș hotel, asistă și ea la spectacol. hlizind prostește cu mâinile duse proptea la gură.

— De ce lași, femeie, să-ți nenorocească băiatul ?

— Parcă eu pot să mă țiu toa-tă ziua după pașii lui, blestema-tul...

— Ia-l de-aici și du-l undeva, la vre-o rudă, să-l crească ca oa-menii, să învețe vre-o meserie...

— Acum nu te mai poți înțe-lege cu el. S'a „spurcat” la trai bun și bani, că boerii îl iubesc cu toții...

— Bine, dar el vede lucruri pe care la vârsta lui nu s'ar cuveni să le știe.

— Las să cunoască tot ce-i pu-tregai pe lume. Ce-am făcut eu, că m'a crescut mama ca pe-o floare, și-am ajuns acum mai rău ca o slugă ?

Copilul stă în „coucheta” por-tarului, până târziu după miezul nopții. Ia parte la discuții sca-broase, trăgând, din când în când, din câte un muc de țigare.

Toată clădirea e un viespar și el cunoaște legăturile vechi și noi ale duduiei cutare și în foar-te dese cazuri cu o minciună in-teligentă, salvează o situație.

Astăzi toate gesturile acestui mic omuleț sunt mâenate dela spate, de un val de inconștien-ță, dar ce se va întâmpla peste zece ani ? Va deveni unul din sbirii celei mai abjecte deșăn-țări, căci, în făptura lui, floarea unui gând curat n'a găsit loc, ca să poată prinde ființă.

„Madama” dela hotelul S... nu e singura mamă care viciază cu-rățenia sufletească a odraslei ei.

Cazuri s'ar putea da în vileag cu duimul. Nu vi s'a întâmplat niciodată să întâlnești noaptea, după ore târzii, vre-o femeie tânără, ținând un copilaș de mână ? Micuțul e astfel dresat în-cât înlesnește cunoștința mamei cu străinii, care-i vin în preaj-mă. Ciripește inteligent, își dă părerile ca un om mare și când întâmplarea face ca vre-un bărbat, ademenit de frumusețea mamei să urmărească mica fam-ilie, cei doi se opresc voit în fața vre-unei vitrine.

— Vezi mămico, azi ai spus că-mi iei nantofi și nu te-ai ți-nut de cuvânt.

— Dacă mama n'a avut bani...
— Mereu n'ai... n'ai... Când are să dea Dumnezeu să ai și matala odată.

Tânăra femeie pare înduioșată. Oftează. Străinul găsește nimerit prilejul să intre în vorbă.

— De ce nu faceți plăcerea micuțului, doamnă ?

Ea își aruncă câteva clipe pri-virile în sus spre cer, ca și cum de acolo i-ar veni salvarea.

— Oh, domnule, e îngrozitor când ești mamă, să fii săracă!... Orice dorință a copilului meu pe care nu i-o pot satisface e un stilet, care-mi pătrunde în ini-mă. Vrea să se plimbe cu barca în Cișmigiu, sau să mănânce o înghețată, trebuie să-mi scot ul-timul ban din casă.

— Mi-ar permite oare doamna să satisfac eu micile dorinți ale micuțului ?

— Auzi Didii... domnule are să fie atât de bun...

— Vă mulțumesc... răspunde inimos copilul și ochisorii lui drăguți și cumiți sunt plini de recunoștință.

Bărbatul care socotește că a făcut o cunoștință plăcută își dă toate silințele să distreze pe mamă, încarcă de daruri pe băețel și cere voie să-i conducă până acasă. Acolo vine dezilu-zia, căci se convinge că și-a pierdut timpul cu o femeie oare-care, pe care-ar fi putut-o căș-tiga cu două cuvinte.

O întâlnește mai apoi prin restaurante, cinematografe, ba-ruri, cu copilul prins de brațul ei, vecinic cu o nouă cunoștin-ță și nimănui nu-i dă prin cap că micuțul e un paravan, cu a-

jutorul căruia femeia câștigă pentru amândoi o pâine mai u-soară.

Am schițat două cazuri, când minorii pătrund în abjectitudi-nei unei anume vieți, dar citi-torii trebuie să cunoască altele multe, căci între secolul trecut și al nostru morala a făcut un salt mortal.

MARGARETA NICOLAU

Petrole Hahn

Loțiune igienică suverană
contra căderii părului și
a mătreței.

— Curăță și dă părului
un aspect lucios și îl
parfumează plăcut.

— Recomandat special
pentru coafatul și ondu-
latul părului.

DE VÂNZARE PRETUTINDENI

Refuzați contrafacerele și cereți num
flacone în ambalaj original

BLONDINELE AU SUCCES

Și părul Dvs. indiferent de culo-rea ce o are azi: alb, cărunt, negru, castaniu, etc. poate fi rapid transformat acasă, simplu, în nuanța dorită : blond, blond cenușiu, roșiatic, blond auriu, blond venețian, în chip ino-tensiv cu :

HENNE-SPECIAL „DENY”
sosit proaspăt din recolta nouă.
Cutia lei 140. — 2 cutii lei 270. —
Depozit : „OPAC” str. Doamnei,
(Galeriile Blănduzel 7) etaj. București.

La 28 Iulie, pe stadionul O. N. E. F., în prezența Suveranului, a avut loc o demonstrație sportivă, foarte reușită, a jandarmilor din Oradea

Alexandru Hevilerov

TASERENT

ORASUL BELSUCULUI

4)

CAP. X.

Dinapoia gării fumegau tăciuni; plutea un miros de zoie fierte, de ceapă, de cartofi, de gunoii ars.

Acolo, găteau bucatele, acolo se ușurau.

Femei goale, cu cămășile răsfrante pe pânțele, despletite, nespălate, își căutau prin tigheluri, păduchii. Îi scoteau cu unghiile, îi așezau pe cărămizile fierbinți, priviau cum se umflau, prăjindu-se.

Bărbați cu pantalonii descheiați, cu capul aplecat pe basmale întinse, sculpau des pe unghiile murdare și însângerate.

În văzul tuturor, o fată, cu fustele ridicate, se pusese pe vine, bolnavă de dearee.

Adevărat că nici n'aveai unde să te ascunzi. De dedesubtul vagoanelor te goneau jandarmii. În fața cabinetelor, o coadă mai lungă decât dinaintea sălii unde se dădea apă caldă. Toată câmpia de dinapoia gării, toate șanțurile, toate straturile erau inundate, infectate și oamena, în această mociră, indobitociți, se resemnau cu soarta.

Unele trenuri veniau, altele plecau.

Fericiții se instalau pe tampoane, pe acoperișuri. Cei mai puțin norocoși umblau de colo, colo prin gară, săptămâni întregi, și nopți nesfârșite. Mamele se tânguiau plecate asupra copiilor lor înfometăți, copiii flămânzi rodeau sânii secați ai mamelor.

Mișka și Serioșka se opriră lângă un jar; Mișka începu să scormonească prin cenușe cu un băț. O femeie despletită strigă cu vocea ascuțită:

— „Duceți-vă dracului! Sunt mai mulți hoți decât muște p'aici, își vine lehamite...”

Un bărbat cu o manta încheiată strâns trase cu ochiul spre Mișka.

— „Ce cauți?”

— „Nimic, îmi caut părinții”.

— „Să nu te apropii prea mult”.

Într'un colț al gării, un tătar cu capul chel, culcat sub o bancă, gemea în tăcerea greoaie:

— „Oh Alah, oh Alah!”

Într'un alt colț, un țaran cu barba roșcată încălcită, se culcase cu brațele desfăcute, cu fața către cer. Barba lui cu perii murdari, era acoperită de păduchi mari cenușii, tot atât de numeroși ca și furnicile într'un furnicar. Ochii lui se deschideau și se închideau pe rând. Piciorul stâng strâns, îl tremura, în vreme ce celălalt stătea nemiscat. Pe musteț, lângă nările umede se așezase o muscă verde mare, cu un cap violet.

Serioșka întrebă:

— „E bolnav?”

Mișka nu răspunse.

O bucată de pâine mucedă, alături de om, îl fascinase. Pricepând că țaranul muria, Mișka se gândia:

— „Dacă aș putea să pun mâna pe bucată asta de pâine! Nu e nimeni, nimeni n'o să mă vadă”.

Tătarul e culcat cu fața în jos. Și dacă mă vede, nu mă prinde. O să păstrez o bucată mai mare pentru mine și o să dau mai puțin lui Serioșka, fiindcă el e mai mic.

Mișka se plimbă în sus și în jos, privind pe furis pe fereastră; picioarele deodată îi slăbiră, la gândul primului furt; fața și urechile îi ardeau. Își întoarse ochii rătăciți spre Serioșka și-i șopti în grabă:

— „Îa privește p'acolo”.

— „Unde?”

— „Acolo, la ușă”.

Uuu, doi; gata, s'a făcut.

Serioșka din locul lui de observație, întrebă:

— „Mișka unde trebuie să mă uit?”

— „Nimic, nu mai e nevoie...”

Pe peron oameni se țineau după șeful gării, rugându-l ca pe Dumnezeu, să-i lase să se urce cei dintâii în tren.

— „Tovarășe șef de gară, fă-ne pomana asta”.

— „Așteptați, așteptați tovarăși, nu pot”.

Mișka se alipi și el de grup. El se opriră și Mișka se opri și el, ținând de mână pe Serioșka, care nu pricepea nimic.

Își scoaseră căciuliile Mișka își scoase șapca lui veche pe care o avea dela tată-sân și-i scutură pe Serioșka:

— „Descoperă-te”.

Dar fiindcă treaba nu mergea, începură să urle. Mișka spuse ca un om mare:

— „Sigur, vor să-i sfântuești”.

Apoi zăriră o doamnă care avea în cap mulți piepteni mici.

Și la Samara sunt dintr'astea; răposatul tata le zicea „cuconițe”. Doamna era în picioare pe platforma unui vagon verde; avea două

inele de aur în degete. La una dintre urechi, strălucea o perla și dinții ei nu semănau cu ai noștri: erau și ei de aur. Copiii, la rând, se uitau la gura ei. Doamna le aruncă un os și copiii se repeziră asupra-i. Cad

grămadă și se bat, se sbat ca raci incurcați. Apoi, se așează din nou în linie. După oase, doamna a început să arunce codri de pâine.

Mișka rămase buimăcit.

— „Dobitoaca, aruncă pâine!”

Își potrivi șapca și se svârli la atac împreună cu Serioșka.

— „Ce-o să mai prindem noi doi!”

Mișka e mic de statură, dar indesaț, la fel cu unchiu Nikanor, care se bătea mai bine decât oricine. Când dădea o palmă răsuna tot capul.

Doamna, zăbind copilul cu opinci prea mari, aruncă dinadins o bucată de pâine. Aoleo, acuma! Nările lui Mișka se umflă; își face loc cu umărul drept: dintr'o isbitură răstoarnă doi, apoi cade pe al treilea. Îi vâri capul în pământ, i se agată de grumaz ca un clește. O coajă mică, stârcită, neagră de țărână, e partea lui.

Nici n'a avut vreme să răsufle și doamna aruncă alta.

Mișka se asvârle din nou ca un drac.

— „Serioșka, prinde-o!”

Dar de data asta un copil pântecos, cu picioarele curbate fu mai tare; puse o piedică lui Serioșka și îl răsturnă cu nasul în țărână. Serioșka se ridică zăpăcit; lovește cu amândoi pumnii, dar isbește alături. Și copilul cu picioarele curbate, după ce a împins o țetă cu cămăsa lungă se repede ca o săgeată spre Mișka care a alergat în ajutor. Alți doi, țipă:

— „Nu te lăsa Vanka!”

Mișka își îndreaptă desaga în spate, ridică șapca pe frunte.

— „Hai!”

— „Da ce crezi că mi-e frică de tine?”

— „Hai încearcă!”

Doamna svârle atunci încă o bucată.

Și în acelaș moment cineva aruncă pe fereastră o bucată de hârtie strânsă în patru.

— „Ei, drace!”

Dacă Mișka ar putea să se taie în două, dar... el se repede la hârtie.

— „E ceva înăuntru”.

Desface hârtia cu degete nerăbdătoare, dar nu găsește decât un muc de țigare.

„Ptiu, ciuua, dar'ar holera'n voi!”

Jocul a durat mult. Ba isbutia Mișka să doboare doi deodată, ba doi copii reușiau să-l răstoarne pe Mișka.

Adună mai mult decât toți ceilalți și deaceea fu mulțumit. Cine știe dacă nu se mai găsește vre-o „cuconiță” să svârle dacă nu e sgârțită. Totul e să ajungi la Tașkent și să poți aduce vre-o zece ocale de sămânță pentru semănătură și cât mai multă pâine.

Singurul remediu
contra gripei
și oricărui
fel de
răceli
este

DIANA

DIANA

Furnizor al Corpului Regal

DIANA
FRANZBRANNTWEIN

Grij: grele de casă îi preocupau muntea, îi umpleau inima și nădejdea pe care o avea ca în primăvara viitoare să poată semana, îi încălzea sufletul. Trupul lui slăbit, infometat suferea oboseala domoală țărănească.

Serioșka nu apucase nimic. Prinsese o coajă, dar Vanka, burtosul cu picioarele curbate i-o smulse din mâini și îi sgăriase fața cu unghiile lui mari de pisică.

Se așezară înapoia gării.

Mișka își numără prada și spuse:

— „Cinci. Trei pentru mine, două pentru tine“.

Serioșka înghiți cele două bucăți; gura-i deveni lipicioasă.

— „Mișka, mai dă-mi o bucățică, mi-e foame“.

— „Destul de amdată. O să bem apă și o să ne culcăm“.

— „Uite, dă-mi asta mică“.

— „Care?“

— „Uite, aia care o ai pe genunchiu“.

Nici Mișka nu era sătul. Pipăi bucata de pâine furată dela țaran și se strâmbă.

— „Ceri mereu. Și tu când o să-mi dai?“

— „Ți-am dat șurubu“.

— „L-am câștigat“.

Serioșka tăcu.

Mișka își scoase din buzunar șurubu și-l aruncă pe jos.

— „Mănâncă-l, dacă nu vrei să fi cu mine ca frații“.

Amândoi rămaseră tăcuți multă vreme.

— „Cât imi datorezi?“

— „Trei“.

— „Nu-i adevărat“.

— „Cât atunci?“

— „Numără, să vezi. Pe drum, când ne-am odihnit ți-am dat una. In gara aialaltă, când am stat, alta, asta face două. Acum iar ți-am dat două, asta înseamnă patru. Eu nu sunt ca tine, nu socotesc nimic mai mult.“

Serioșka începu să plângă:

— „Mă doare burta“.

CAPITOLUL XI

Noaptea a plouat.

Pe maidan, bărbați și femei se mișcă, jarurile fâșăiră, injurături aspre se auziau din toate părțile. Cineva strigă în întuneric:

— „Ia gluga“.

— „Unde e?“

O turmă întreagă se revărsă astfel înspre gară; unii năvăliră sub vagon. Singură o femeie, în picioare pe câmp, blestema cu foc:

— „Nicolae, unde dracu te-ai dus?“

Mișka și Serioșka fleșcăiră mult timp prin mlaștine, poticnindu-se în gropi. Ajunseră prea târziu la gară ca să găsească un loc să se așeze. Se înghemuiră lângă zidul unui coridor. Pe Serioșka îl durea pântecul.

— „Mișka, imi vine...“

— „Iar? Fugi înapoia zidului“.

— „Vino cu mine“.

Mișka scuipe cu dispreț și se supără:

— „Ști că ești curios, Serioșka? Tu ai nevoie și vrei să merg cu tine. Oricum, aici nu sunt lupi ca să te muște de picioare“.

Serioșka fugi de vre-o zece ori dinapoi zidului, repetând mereu cu vocea slabă:

— „Mișka mă doare burta...“

— „Da nu te sili!“

— „Nu mă silesc. curge...“

— „Inghite scuipe!“

— „Imi ghiorăie matele“.

Plictisit de a se ocupa de el, Mișka spuse lenes:

— „O să treacă, nu trebuie să te gândești la asta. Ai pântecăraie pentru că ai băut apă rece“.

Serioșka nu voia să se gândească, dar tremura, se strângea în tovarășul lui ca să se încălzească puțin, închidea ochii.

— „Mi-e frig!“

Lumina palidă a lămpilor era brăzdată de picături mari de ploaie, care se adunau în băltoace și băteau toba pe acoperișul gării. Un bărbat cu șapcă de piele trecu, ciocănind cu tocurele și-l călcă pe picioare pe Serioșka.

Serioșka începu să plângă.

Mișka, care-și indesase pe urechi șapca veche a tatălui său, îl privi obosit.

— „Dece plângi, Serioșka?“

— „Mi-e frig... Imi arde capul...“

Ce pacoste! Mișka se strecură prin mulțime, strigând:

— „Tovarăși, lăsați să se încălzească un copil bolnav“.

Nimeni nu răspunse.

Atunci Mișka întrebuiță vicleni; luă pe Serioșka de mână și strigă mai tare:

— „Lăsați-ne să trecem“.

— „Cine e?“

— „Căutăm pe mama“.

Se strecurară într'un colț, până lângă desagi unei femei, care țipă:

— „Unde dracu nu se bagă? Nu v'asteptam decât pe voi, sigur...“

Când ești hotărit să întrebuițezi viclenia, trebuie să mergi până la capăt, altfel nu-i scăpare. Nici când vocea lui Mișka n'a fost mai mângâietoare.

— „Ești din Buzuluk, mătușo?“

— „Dă-te jos de pe sac!“

— „Nici n'o să-l atingem“.

Un bărbat, alături, spuse fără să ridice capul:

— „Trage-l de păr, o să se'nvețe minte...“

— „Ne-am pierdut de mama și tata a murit de foame“.

Bărbatul spuse iarăși, fără să ridice capul:

— „Și eu sunt orfan, umblu fără tată“.

Mișka se încălzi lângă sac și ațipi puțin. Era să adoarmă de tot, când Serioșka țipă în vis:

— „Un kirghiz!“

Copilul femeii începu să plângă. Femeea se supără:

— „Nu striga! Imi sperii copilul...“

Dar Serioșka sbieră iarăși:

— „Foc!“

Trezindu-se ceru să meargă la latrină. Apoi începu să geamă, cu capul pe genunchiu.

Mișka desperat, închise ochii.

Se gândia la Tașkent, orașul visurilor sale; în mîntea lui se rotiau mereu cele zece ocale de grâu, și cei doi saci de pâine pe care trebuia să-i aducă. Se vedea atârnat de tampoane, cățărându-se pe acoperișul vagoanelor, ascuns pe locomotive, și nici un soldat și nici un conducător nu putea să-l prindă. Dacă se urcau pe acoperit, el se cobora. Dacă scotoceau locomotiva, el dispărea. Și pretutindeni se spunea despre dânsul:

— „Uite banditul!“

— „Cine?“

— „Păi da, băiatul din Buzuluk, care călătorește fără bilet și fără pașaport. E cu neputință să-l bage la Orta-Ceka...“

Alături de el, Serioșka tremura, gemea în delir.

Mișka-l privia cu ochi morocănoși, gânditor:

„La ce oare l-am luat în cărcă? Făceam mai bine dacă nu mă legam cu el; dar acum nu mai pot să fac nimic; ne-am făgăduit ajutor. Dacă-l părăsesc se prăpădește, și dacă mă ocup de el, când oare voui ajunge la Tașkent? Ce dobitoc! Desigur că nu e plăcut să pleci singur. Dar așa fi luat șase bucăți de pâine și așa fi mâncat singur tot“.

Capul i se învârtia de atâtea gânduri dureroase. Se strecură afară din gară, pe peron.

Sub un vagon zări pe Vanka, cel cu picioarele curbe și căruia îi smulse câteva bucăți de pâine și pe un alt băiat numit Pietka; amândoi erau așezați lângă o roată, la adăpost uscat, pe jumătate dormind, pe jumătate gândindu-se.

Vanka își recunoscu rivalul și-i spuse cu un ton împăduitor:

— „Vino cu noi“.

— „Și ce să fac?“

— „Să să te încălzești un pic“.

Mișka se așeză lângă roată, vorbi de Serioșka, de diareea lui, povesti cum și-au făgăduit să nu se părăsească unul pe celălalt. Serioșka, așa nu-i bun de nimic; nu știe să capete nimic și Mișka e acela care trebuie să facă totul pentru amândoi. Odinioară, el a luat cinci bucăți de pâine și dacă ar fi vrut, le-ar fi luat pe toate.

Vanka-l privi pe sub sprâncene.

— „Te bizui pe puterile tale?“

— „Și de ce nu? Dă-mi mâncare cât imi trebuie și nu mă tem nici de doi“.

— „Eh, uite la el ce șiret! Dă-mi mâncare și mie și fac la fel.“

Pietka întrebă, măsurând pe Mișka cu ochii lui strălucitori:

— „Poți tu să te bați cu Iacika al nostru?“

— „Cât e de mare?“

— „De 13 ani“.

— „Depinde cum e. Poți să te bați și cu unul mai mare“.

Pietka se uită disprețuitor: singur, el nu se teme de doi! Fără să-l previe, isbi cu cotul drept în față pe Mișka.

Mișka își potrivi desaga:

— „Mă provoci?“

— „Și tu?“

— „Ia seama: o lovitură de pumn și te răstorni de-a berbeleaca.“

Vanka începu să murmure:

— „Oprește!“

Pietka își pregătea pumni.

— „Hai, Vanka, pentru cojile de mai înainte“.

Asemenea unor scaie se încăerară sub vagon, se'nghiontiră multă vreme, aprinși de ură aprigă. Unghiile lui Vanka sunt teribile; nasul lui Mișka fu sgariat de tot. Dar Mișka îi strânse capul atât de tare, că începu să țipe ca un șoarece...
(Va urma)

SĂNI TARI și FRUMOȘI

căpătați în foarte scurt timp întrebuițând **FERMA**. Întrebuițare externă, absolut inofensiv, fără regim special sau exerciții obositoare. Flaconul lei 120 contra ramburs. Depozit General **ACTIVA** Calea Moșilor 88 București. Telefon 3-24-11

Synnöve Solbakken

de Bjørnstjerne Bjørnson

celebrul roman, a apărut în excelenta

Biblioteca Dimineața

No. 148

152 pagini

10 LEI

FRIZERIA I. BEER

Cal. Moșilor 53 = Telefon 315-72

ONDULAȚIUNI PERMANENTE

: -TOT TARIFUL REDUS- :

A APĂRUT Magazinul

No. 20 pe luna August

COZONACI FRUMOȘI FĂINA DE AUR HERDAN

peurik realității

O problemă de cuvinte încrucișate ilustrate

OMULEȚUL ORIGINAL DIN BOSTON

de Pierre Mac Orlan

Jocul acesta a fost *en vogue* acum 4-5 ani, fiind prezentat publicului prin revista noastră și „Gazeta de Duminică”. Reamintim cititorilor noștri că acest joc se deslege în modul următor :

Se examinează cu atenție fiecare figură. După ce a fost bine identificată, se înscrie în căsu-

ța respectivă inițiala numelui figurii. Toate figurile indică numai obiecte și nu acțiuni.

Dacă figurile sunt bine găsite, atunci se vor obține încrucișeri corecte, orizontal și vertical.

N. B. Cuvintele sunt aceleași, atât pentru vertical cât și pentru orizontal.

PROBLEMA XIII-a (Logogrif)

Cu șase picioare faci un anumit sport; cu cinci, o faptă neghiuță; cu patru, poezii; cu trei, nimic; cu două, chemi.

PROBLEMA XIV-a (Palindrom)

Ori cum îl veți suci, el va răzuna același: om de stal în Franța.

N. R. Cu acest număr, concursul nostru pe luna Iulie s'a terminat. Deslegările, însoțite și de cupoane, se primesc până la 10 August. Premiile se vor acorda prin tragere la sorți. Iată

Lista premiilor

PREMIUL I-ii: 1500 lei în numerar.

PREMIUL II-lea: Două sticle cu șampanie.

PREMIUL III-lea: Un litru de apă de Colonia.

PREMIUL IV-lea: O pereche de ciorapi „Ady”.

PREMIUL V-lea: O cravată elegantă.

Vom mai acorda, de asemenea, și cinci volume literare din Editura „Adevărul”.

RED.

C AND Daniel Tramp veni să se stabilească la Boston, nu părea deloc artist și nimeni nu-l cunoștea, cu toate că familia lui era tot așa de onorabilă ca oricare altă familie, de aceeaș onorabilitate.

John Duke mi-a istorisit povestea cam ciudată a acestui curios mic rentier, de care s'a ocupat, acum câțiva ani, rubrica judiciară a ziarului „Trămbița Bostonului”.

— Mai întâi de toate, domnule, nimeni nu știa că îl cheamă Daniel când veni la noi. Asta se află mai târziu și atunci numai în urma flecărelii poștarului, care citia adresa scrisă pe plicurile scrisorilor, trimise acestui afurisit bătrânel original.

Ciudatul bătrân nu spunea nimic, absolut nimic; nu era nici un mijloc să scoți dela el vreo vorbă, bună sau rea și asta începu să dea de bănuț în mahala, căci, e oare în firea lucrurilor, ca un om s'aibă dreptul să tacă într'una? Hai?

Era nevoie deci să se pândea într'una împrejurările însemnate din viața lui Dan, ca să se știe dacă va rosti câteva cuvinte și, notează bine, d-le, că nu i se cerea un discurs, nu, ci doar câteva cuvinte asupra timpului și a anotimpului, chiar dacă și-ar fi luat în privința asta idelle din calendarul anului trecut.

Intr'acestea, el se însură cu Dorothee Morrowbridge, femeie care n'avea nimic deosebit și care te-ar fi făcut să regreti celibatul unui Mormon.

Nu știu ce i-ar fi putut spune, dar nimeni n'a aflat nimic în această privință. Era de crezut că hoțul de bătrân jurase să nu deschidă gura niciodată. Dorothea îi născu un fiu, pe care îl lăsă să cadă, din greșeală, într'un bazin de cărbuni incinși, ceea ce avu ca urmare de-a reduce copilul la proporțiile unui prunc.

În urma acestei nenorociri, Dan nu găsi nici un cuvânt ca să se scuze, luă copilul în mână, îl cumpăni, apoi punându-l pe o farfurie întinsă îl puse în dulap, făcând semn nevestii sale să-l lase să se răcească.

Și asta fu totul. Cu toate acestea, spre sfârșitul celui de-al patrulea an de căsnicie, el fu înșelat cu oarecare Ciceron Plush, care juca cricket în slujba unei societăți din Ohio.

Stăpânia foarte bine mînea și invenina echipierii din clubul advers, băgându-le în gură degetele sale murdare, pe care știuse să le facă otrăvitoare. Pe scurt, Ciceron

Plush avu cea mai desăvârșită plăcere omenească în brațele d-nei Dan și fiecare sălta de bucurie, căci toți își spuneau: „Ce va zice Dan?” Dar Dan nu zise absolut nimic. El ucise pe Ciceron cu o lovitură de cuțit, iar pe nevastă-sa de asemenea, cu acelaș prilej.

Arestat și tărit în fața tribunalului, el stărui în muțenia lui și când Iacob Feller îl apostrofă, indignat de atâta cinism: „Asta-i tot ce ai de spus intru apărarea d-tale?” bătrânul original ridică din umeri și făcu semn că da, cu capul, bine înțeles.

Condamnat să fie spânzurat, Harry Birdway făcu pe călăul.

Toată populația din Boston se îngâmădise împrejurul spânzurătorii. Când se ivi Dan, izbucniră huiduțeli; copiii urlau și fură pămăuți, un apoplectic muri asfixiat.

În sfârșit, Dan cel trist fu urcat pe scară și Harry, trecându-i lațul împrejurul gâtului, îl legăna binișor în gol.

Atunci, d-le, se întâmplă un fapt unic în analele spânzurătorilor: bătrânul original, mai original ca niciodată, n'a scos limba!

Toată lumea turba de mânie, căci era vădit că Dan își bătea joc de lume, cu o obrăznicie postumă.

Atunci Harry Birdway se sui pe scară, deschise gura lui Dan, cu mânerul umbrelei sale și constată că blestematul omuleț original n'avea limbă, dar știi, de loc! Și aceasta era chiar, pricina pentru care Dan s'a plimbat pe lume, ca nu clopot lipsit de limbă.

In românește de P. B. M.

„Realitatea Ilustrată”

Revistă pentru toți!

Apare săptămânal cu fotografiile de actualitate, reportajii sport, modă, articole de știință popularizată, humor, cinematograf, articole sociale, jocuri distractive.

Cel mai mare tiraj. Imprimat la foto-rotogravură. De vânzare la toate chioșcurile de ziare. 32 pagini. Preț 10 lei.

Abonament pe un an: 500 lei
pe 6 luni: 250 lei
pe 3 luni: 125 lei

CITIȚI

ADEVERUL LITERAR și ARTISTIC

Realitatea Ilustrată

Cupon de excursie

CUPON DE JOCURI
No. 283

Numele și prenumele

Adresa

Bon No. 19
pentru premiile de 50.000 lei

Numele
Adresa

Tăiați și păstrați acest bon spre a-l trimite împreună cu celelalte ce vor mai apărea, la sfârșitul concursului

„REALITATEA ILUSTRATA. — Director Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierile „Adevărul” S. A.

ULTIMA ORĂ

1. Corabia-școală „Niobe”, surprinsă de furtună, s'a răsturnat în mare, făcând 30 de victime.

2. Generalul Moșoiu, cavaler al ordinului Mihai Viteazul și fost ministru, a murit subit săptămâna trecută, la locuința sa din București. Generalul Moșoiu e cel care a condus trupele românești în Budapesta, la 1918.

3. Sâmbătă 30 Iulie a. c., a avut loc, la sediul partidului Național Țărănesc, adunarea Comitetului executiv, care a determinat pe domnul Iuliu Maniu să reia conducerea partidului.

4. Sâmbătă 30 Iulie a. c., s'au deschis sesiunea Corpurilor Legiuitoare. Fotografia noastră înfățișează pe d. Vaida, primul ministru, împreună cu Mitropolitul Pimen, după citirea Mesagiului regal.

5. La deschiderea sesiunii parlamentare, Suveranul, la tribună, citește Mesagiul Regal.

